Yorke.d. 129

Η ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

EURIPIDIS

MEDEA.

Saevus Amor docuit gnatorum sanguine matrem
Commaculare manus:—crudelis tu quoque, mater.
Crudelis mater magis, an puer improbus ille?
—Improbus ille puer: crudelis tu quoque, mater.

VIRG.

GLASGUAE,
IN AEDIBUS ACADEMICIS,
EXCUDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS,
ACADEMIAE TYPOGRAPHI:
M.DCC.LXXV.

UNIVERSITY
LIBRARY
CAMBRIDGE

53-517

LECTORI S.

IN HAC Medeae editione, Textus, prout edidit BARNESIUS, exhibetur; niſi quod lapſus Typographorum unus aut alter emendatur, et interpunctio, locis in pluribus, in melius, ut nobis ſaltem videtur, mutatur. Excudendam, praeterea, una curavimus interpretationem Latinam ejuſdem Barneſii; ſublatis tamen gloſſematis quibuſdam, quae, ad Poetam intelligendum parum conferentes, Editionis venuſtatem nonnihil impediebant.

Η

ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος ἢ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. Μέλλυσα δὲ ἡ Μήδεια, φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθυ, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος, δῶρα, διὰ τῶν παίδων, πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα καὶ χρυσῦν στέφανον· εἰς ἐκείνη χρησαμένη, διαφθείρεται· ἢ ὁ Κρέων δὴ, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίυ ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Αθήνας· κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται· Φερεκύδης δὲ ἢ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια, ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα, νέον ποιήσειε. Περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτῦ Αἴσονος, ὁ τὺς Νόστυς ποιήσας φησὶν ὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
Γῆρας ἀποξύσας· εἰδυίῃσι πατρίδεσσι,
Φάρμακα πόλλ' ἔψυσα ἐπὶ χρυσέοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ', ἐν ταῖς τῦ Διονύσυ τροφοῖς, ἱστορεῖ, ὅτι ἢ τὰς Διονύσυ τροφὺς, μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, ἀνεψήσασα, ἐνεποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα, τρόπον τινὰ, ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνυ· ἐπιπεσύσης γῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

UNIVERSITY LIBRARY CAMBRIDGE

ARGUMENTUM

MEDEAE.

JASON profectus Corinthum, adducens et Medeam, ducit in matrimonium Glaucam filiam Creontis, regis Corinthiorum. Medea autem, cum, in exilium à Creonte releganda è Corintho, deprecata esset, ut uno die maneret, et impetrâsset, dona mittit Glaucae, per suos liberos, quasi mercedem pro beneficio *accepto*, vestem et auream coronam; quibus illa usa perit: Creon etiam, complexus filiam, moritur. Medea verò, cùm interfeciſſet suos liberos, fugit Athenas, in curru draconum alatorum, quem à Sole acceperat, vecta: ibi verò nubit Aegeo filio Pandionis. Pherecydes autem et Simonides aiunt, quòd Medea, Jasonem coquens, juvenem fecerit. De patre verò ejus Aesone, si cinquit poëta qui confecit (Argonautarum) Reditus:

' Aesona tum subitò fecit juveneſcere laetâ
' Fronte senem, exutis per Theſſala Carmina rugis,
' Pharmaca multa coquens, auro fulgente lebete.

Aeschylus verò, in nutricibus Bacchi, narrat, quòd etiam nutrices Bacchi, cum maritis, earum coquens, juvenes fecerit. Staphylus verò dicit aliquo modo interfectum esse Jasonem à Medeâ: nam jussu ejus eum dormisse sub puppe navis Argûs, cum esset dissolvenda tempore: incidente igitur puppi super Jasonem, ipsum esse mortuum.

ALIUD ARGUMENTUM

ARISTOPHANIS GRAMMATICI.

MEDEA, odio Jaſonis, quòd is Glaucam Creontis filiam duxiſſet, Glaucam et Creontem interfecit, ſuoſque ipſius filios: unde, à Jaſone ſeparata, cum Aegeo habitavit. Haec fabula apud Neutrum eſt; h. e. neque Aeſchylum, neque Sophoclem. Scena fabulae Corinthi ponitur: Chorus ex illius urbis mulieribus conſtat. Acta eſt Pythiodoro Archonte, circa octogeſimam ſeptimam Olympiadem. Primus Euphorion, ſecundus fuit Sophocles, tertius Euripides. Medea, Philoctetes, Dictys, Meſſores Satyrici: non extat.

ΑΛΛΩΣ, ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνου γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα, Παρ' ὑδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκλυς, Θερισαὶ Σάτυροι· ὑ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηνῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ἜΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

FABULAE

PERSONAE.

NUTRIX MEDEAE.

PAEDAGOGUS.

MEDEA.

CHORUS MULIERUM.

CREON.

JASON.

AEGEUS, Rex Athenarum.

NUNTIUS.

FILIUS MEDEAE.

ALTER FILIUS.

Prologum autem agit Nutrix.

EURIPIDIS

MEDEA.

NUTRIX, PAEDAGOGUS, MEDEA, CHORUS.

UTINAM navis Argo non volâſſet, per
Cyaneas Symplegadas, in terram Colchicam:
Neque, in ſaltibus Pelii, cecidiſſet unquam
Secta pinus: neque manus remigâſſent
Virorum praeſtantiſſimorum, qui, aureum vellus
Allatum Peliae, iverunt: Neque enim mea domina
Medea navigâſſet ad turres agri Iolcii,
Capta vehementèr animo amore Jaſonis.
Neque, perſuadens filiis Peliae ut interficerent
Patrem, inhabitaret hanc terram Corinthiam,
Cum viro et liberis: placens quidem,
Exilio *ſuo*, civibus, ad quorum terram pervenit;
Et ipſa Jaſonem *tunc* adjuvans in omni re:
Quae maxima ſalus eſt *conjugii*,
Quando conjux à marito non diſſidet.
Nunc verò omnia *ſunt* inimica, et laborant chariſſima.
Nam, proditis ſuis liberis, meaque dominâ,
Jaſon cubat in nuptiis regiis,
Ductâ Creontis filiâ, qui princeps eſt *hujus* agri.

Bamboim cum cæteris aliis
Maii 21. 99 Ἡ Jun. 24 – Rupt.

ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΕΙΘ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγάδας
Μήδ', ἐν νάπαισι Πηλίου, πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα πεύκη· μήδ' ἐρετμώσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον· ἡ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ,
Μήδεια, πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
Οὐδ' ἂν, κλαυσεῖν πεῖσασα Πελιάδας κόρας
Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν,
Φυγῇ, πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
Ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
Προδὺς γὰρ αὐτὸς τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.

Μήδεια δ' ἡ δύσηνος, ἠτιμασμένη,
Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀναπαλεῖ δὲ δεξιὰς,
Πίστιν μεγίστην, ἢ θεοὺς μαρτύρεται,
Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,
Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤσθετ' ἠδικημένη,
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλυδών, ἀκούει, νουθετουμένη, φίλων·
Ἦν μή ποτε, στρέψασα πάλλευκον δέρην,
Αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
Ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα, συμφορᾶς ὕπο,
Οἷον πατρῴας μὴ πολείπεσθαι χθονός.
Στυγεῖ δὲ παῖδας· οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.
Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.
Βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
Πάσχουσ'· ἐγὼδα τήνδε· δειμαίνω δέ νιν,
Μὴ θηκτὸν ὠσῃ φάσγανον δι' ἧπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ' ἵν' ἔστρωται λέχος·
Ἢ τὸν τύραννον τόν τε γήμαντα κλαίῃ,
Κἄπειτα μείζω συμφορὰν λαβῇ τινά·
Δεινὴ γάρ. Οὔ τοι ῥᾳδίως γε, συμβαλὼν
Ἔχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται. . . . .
Ἀλλ' οἵδε παῖδες, ἐκ τρόχων πεπαυμένοι,
Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
Κακῶν. Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

Medea verò infelix, contumeliâ affecta,
Clamat jusjurandum, vocat et dexteras *datas*,
Maximam fidem, et Deos teſtatur,
Qualem gratiam relatam conſequatur ex Jaſone.
Jacet autem ſine cibo, ſubjiciens corpus doloribus,
Omni tempore contabefaciens corpus lachrymis,
Poſtquam animadvertit ſe injuriâ affectam à viro;
Neque oculos tollens, neque avertens à terrâ
Faciem; ſed, ut ſaxum, aut marinus
Fluctus, audit monitus amicorum:
Niſi quando, vertens candidam cervicem,
Ipſa apud ſeſe deploraverit patrem ſuum,
Et terram et aedes, quibus relictis venit *huc*
Cum marito, qui nunc contumeliâ affecit eam.
Et miſera agnovit, ob ipſam calamitatem,
Quid *ſit* non deſerere terram patriam.
Odit autem liberos; neque laetatur aſpectu eorum.
Metuo verò ipſam, nè quid novi moliatur.
Nam animus *ejus eſt* vehemens, nec ſuſtinebit mala
Pati: ego novi eam: metuo autem eam,
Nè acutum tranſigat gladium per hepar,
Clàm ingreſſa domum ubi ſtratus eſt lectus:
Aut etiam occidat regem et hunc qui duxit uxorem;
Deinde verò majorem aliquam cladem accipiat:
Eſt enim vehemens. Non facilè, ſi ſuſceperit
Cum eâ odium aliquis, praeclaram victoriam aufe-
Sed iſti pueri, ceſſantes à ſcholâcuruli, [ret.....
Veniunt, nihil cogitantes de matris
Malis. Nam puerilis animus non ſolet dolere.

PAED. Antiquum mancipium meae dominae,
Quid ad portas, hanc agens ſolitudinem,
Stas, ipſa tibi recenſens mala?
Quomodo ſine te ſola Medea relinqui vult?
NUTR. O ſenex, comes liberorum Jaſonis,
Fidelibus miniſtris calamitati ſunt dominorum
Res adverſae, et angunt *ipſorum* animos.
Ego enim eò perveni doloris,
Ut mihi venerit deſiderium, terrae et coelo
Dicere calamitates Medeae, egredienti huc.
PAED. Nondum ergo ceſſat à luctu miſera? [medio.
NUT. Laudo te: malum inchoatum eſt; nondum eſt in
PAED. O ſtultam, ſi licet hoc dicere de dominis,
Ut nihil novit de recentioribus malis!
NUT. Quid verò eſt, ô ſenex? nè graveris dicere.
PAED. Nihil: poenitet me et priora dixiſſe.
NUT. Nè celes conſervam tuam, per barbam:
Nam reticebo ea, ſi opus erit. [audire,
PAED. Audivi quendam dicentem, cùm non viderer
Accedens ad locum ubi luditur calculis, ubi natu grandes
Sedent, ad ſacram aquam Pirenes;
Quòd liberos hos è terrâ Corinthiâ ejicere,
Velit, cum matre, dominus hujus terrae,
Creon. Hic tamen ſermo an verus ſit
Haud ſcio: equidem vellem hoc non ſic eſſe.
NUT. Et patietur Jaſon haec liberis *ſuis*
Accidere, etiam ſi cum matre diſſidium habeat?
PAED. Veteres novis cedunt affinitatibus:
Et ille non eſt amicus his aedibus.

ΠΑΙ. Παλαιὸν οἶκων κλῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι, τήνδ' ἄγυσ' ἐρημίαν,
Ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σε μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
ΤΡΟ. Τέκνων ὀπαδὲ, πρέσβυ, τῶν Ἰάσονος,
Χρησοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτνᾷ λα, κ φρενῶν ἀνθάπτεται.
Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὡς θ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε, γῆ τε κὐρανῷ
Λέξαι, μολύσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.
ΠΑΙ. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γοών;
ΤΡΟ. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μέσοι.
ΠΑΙ. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
Ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
ΤΡΟ. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
ΠΑΙ. Οὐδὲν· μετέγνων κ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
ΤΡΟ. Μὴ, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΠΑΙ. Ἤκουσά τ λέγοντος, ὡ δοκῶν κλύειν,
Πρὸς τοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαιταὶ
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
Ὡς τοῖσδε παῖδας γῆς ἑλᾷν Κορινθίας,
Σὺν μητρὶ, μέλλει, τῆσδε κοίρανος χθονὸς,
Κρέων. Ὁ μέν τοι μῦθος οὐ σαφὴς ὅδε
Οὐκ οἶδα· βυλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
ΤΡΟ. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ κ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
ΠΑΙ. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων·
Κοὐκ ἐς' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

ΤΡΟ. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντλημένον.
Παῖ. Ἀτὰρ σύγ', ὡς γὰ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, ἡσύχαζε, μὴ σίγα λόγους.
ΤΡΟ. Ὦ τέκνα, ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατὴρ
Ὅλοιτο μὲν μή, δεσπότης γὰ ἔς' ἐμός,
Ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.
ΠΑΙ. Τίς δ' οἶχὶ θνητῶν ἄρτι γινώσκει τόδε,
Ὡς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φίλει;
Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ μὴ κέρδους χάριν.
Εἰ τοὺς δέ γ', εὐνῆς ὕπερ, ὁ σέργει πατήρ;
ΤΡΟ. Ἴτ', εὖ γὰ ἔσαι, δωμάτων ἔσω, τέκνα.
Σὺ θ' ὡς μάλιστα τἀσδ' ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
Ἤδη γὰ εἶδον ὄμμά νιν ταυρουμένην,
Τοῖσδ' ὥς τι δρασείουσαν· οὐδὲ παύσεται
Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα.
Ἐχθρὰς γε μέν τοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΜΗ. Δύσανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.
Ἰὼ μοι, μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
ΤΡΟ. Τόδ' ἐκεῖνο· φίλοι παῖδες, μάτηρ
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
Σπεύσατε θᾶσσον δώματος ἔσω,
Καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
Μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσοι-
σθ' ἄγριον ἦθος, συγερὰν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.
Ἴτε νῦν, χωρεῖθ', ὡς τάχος, ἔσω

NUT. Actum est igitur de nobis, si addamus malum
Novum veteri, priusquam illud exhaustum sit.
PAED At tu, non enim commodum est haec scire
Dominam, quiesce et retice hos sermones.
NUT. O liberi, audite qualis in vos sit pater!
Non precor quidem ut pereat; est enim dominus meus;
Sed tamen impius in amicos invenitur.
PAED. Quis verò mortalium jam non novit hoc,
Quod quisque se ipsum magis quàm proximum amet?
Alii quidem justè, alii verò etiam quaestûs gratiâ.
Quid mirum ig. si hos etiam, *novi* connubii causâ non,
diligat pater?
NUT. Ite intra domum, liberi, bene enim erit.
Tuque tene hos quàm longissime abductos,
Neque adducas ad matrem moestam.
Nam jam vidi eam oculis efferari, [desistet
Et aliquid patrare cupientem adversus hos: neque
Ab irâ, benè scio, priusquàm fulmine feriat aliquem.
Utinam tamen inimicis, non amicis aliquid faciat.
MED. Infelix ego, et aerumnosa propter labores,
Heu me, me! quomodo peream?
NUT. Hoc illud est: chari liberi, mater
Movet cor, movet bilem.
Festinate celeritèr intra aedes,
Neque veniatis propiùs in conspectum,
Nec accedatis, sed cavete
Saevum impetum, et horribilem naturam
Animi contumacis.
Ite jam, procedite quàm celerrimè intro,

Certum enim *eſt indicium* ab initio ſublata
Nubes ejulatûs, quod mox incandeſcet
Majori furore: quid tandem faciet
Iracundus et implacabilis
Animus, malis punctus? [magnis
MED. Heu, heu! paſſa ſum miſera, paſſa ſum quae
Digna ſunt lamentis. ô execrandi
Liberi funeſtae matris, pereatis
Cum patre: et tota domus pereat.
NUT. Heu me, me! heu me miſeram!
Quid verò tibi filii patris peccata
Participant? cur hos odiſti? hei mihi,
Liberi, quàm metuo, nè quid vobis accidat!
Saevi *ſunt* tyrannorum ſpiritus, et quodammodo,
Levi de causâ initio ſuſcipientes, *poſtea* diu retinentes,
Difficultèr, iras, animo mutato, deponunt.
Nam aſſuefactum eſſe ad vivendum moderatè
Melius mihi videtur, ſi non magnificè
Tutoque liceat conſeneſcere.
Nam, ut hoc primum dicam, moderatè viventium
Nomen vincit; et uti eo longè
Optimum eſt hominibus. Sed immoderata
Nullo tempore valent hominibus ad diuturnitatem:
Majores enim calamitates, quando iraſcitur
Deus, afferunt familiae.
CHO. Audivi vocem, audivi clamorem
Infelicis Colchidis.
Nec adhuc *eſt* placata. Sed, ô vetulâ,
Dicito: nam intra biforem

Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
Μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν;
ΜΗ. Αἲ, αἲ· ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
Ἄξι' ὀδυρμῶν. Ὦ κατάρατοι
Παῖδες, ὄλοισθε, συγερᾶς ματρὸς,
Σὺν πατρὶ· κῆ πᾶς δόμος ἔρροι.
ΤΡΟ. Ἰώ μοι, μοι· ἰὼ τλῆμον.
Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
Μετέχυσι; τί τύσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
Τέκνα, μή τι πάθηθ', ὡς ὑπεραλγῶ.
Δεινὰ τυράννων λήματα· καὶ, πως,
Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατῦντες,
Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλυσι.
Τὸ γὼ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι
Κρεῖσσον ἔμοιγ' ἦν, εἰ μὴ μεγάλως
Ὀχυρῶς τ' εἶη καταγηράσκειν.
Τῶν μὲτριῶν, πρῶτα μὲν εἰπεῖν,
Τὔνομα νικᾷ, χρησθαί τε μακρῷ
Λῷστα βροτοῖσι. Τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
Τ' ὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.
ΧΟ. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
Τᾶς δυσάνω Κολχίδος.
Οὐδέ πω ἤπιος. Ἀλλ', ὦ γεραιὰ,
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλῳ γὼ ἔσω

UNIVERSITY LIBRARY CAMBRIDGE

Μελάθρων βοὰν ἔκλυον.
Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
Ἄλγεσι δώματος,
Ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται. anapaistoi
ΤΡΟ. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φρῦδα τάδ' ἤδη.
Ὁ μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων,
Ἦδ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
Δέσποινα, φίλων ὕδενὸς ὕδὲν
Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
ΜΗ. Αἴ, αἴ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ ἰάνιε
Βαίη. Τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
Φεῦ, φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν,
Βιοτὰν συγεραὰν προλιποῦσα. sgoph
ΧΟ. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, ἰὴ γᾶ, ἰὴ φῶς,
Ἰαχάν, οἵαν ἀ δύσανος μέλπει νύμφα;
Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήστου
Κοίτας ἔρως, ὦ ματαία,
Σπεύσει θανάτοιο τελευτάν;
Μηδὲν τόδε λίσσου.
Εἰ δὲ σὸς πόσις
Καινὰ λέχη σεβίζει,
Κείνῳ τάδε μὴ χαράσσου.
Ζεύς σοι τόδε συνδικάσει.
Μὴ λίαν τάκου,
Ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν.
ΜΗ. Ὦ μεγάλα Θέμι, ἰὴ πότνι' Ἄρτεμι, anapaistoi
Λεύσσετ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
Ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
Πόσιν· ὃν ποτ' ἐγὼ, νύμφαν τ', ἐσίδοι-

Domum clamorem audivi.
Neque delector, ô mulier,
Luctibus domûs;
Quia non grata sunt ea, quae fiunt.
NUT. Non sunt aedes: evanuerunt haec jam.
Jason enim tenet domum principum,
Medea verò tabefacit vitam in thalamis
Domina, nullius amicorum quicquam
Verbis lenita animo. [caput
MED. Heu, heu! utinam flamma coelestis per meum
Eat! Quid enim mihi boni est amplius vivere?
Heu, heu! divertam ad mortem,
Relictâ odiosâ vitâ.
CHO. Audivisti, ô Jupiter, et terra, et lux,
Qualem vocem infelix ediderit sponsa?
Quaenam tibi insatiabilis
Thori cupiditas, ô stulta,
Accelerabit mortis finem?
Nè hoc preceris.
Quòd si tuus maritus
Colit novum lectum,
Illi nè hoc (gravius) imputes!
Jupiter haec ulciscetur pro te.
Nè nimis tabefacias teipsam,
Plorans tuum maritum.
MED. O magna Themis, et reverenda Diana,
Videtis quae patior; quae magno juramento
Obligavi execrandum [videam
Maritum: Quem utinam aliquando ego, et sponsam,

In aedibus diſcerptos;
Qui me prius audent injuriâ afficere.
O pater, ô civitas, à quibus diſceſſi
Turpitèr, occiſo meo fratre!
NUT. Auditis quae dicit, et ut invocat [torum
Themidem faventem optatis, et Jovem qui juramen-
Cuſtos hominibus exiſtimatur?
Non fieri poteſt ut, in aliquâ parvâ re,
Domina iram ſedet.
CHO. Quomodo in conſpectum noſtrum
Veniat, et dictorum verborum
Vocem accipiat;
Si fortè acerbam iram
Et impetum animi remittat?
[illegible]. Meum certè ſtudium non
Deerit amicis.
[illegible]. Sed vade, et eam huc adducito, domum
Extra, chara, et haec dicito: [ſunt.
Propera, priuſquam aliquid mali facias iis qui intus
Nam luctus hic valdè augetur.
NUT. Faciam haec. Sed metuo an perſuadeam
Dominam meam.
Laboris tamen gratiam hanc *vobis* largiar.
Quanquam leaenae, quae recens peperit, aſpectu
Efferatur in famulos, quum quis
Accedit, propè collocuturus.
Stultos autem dicens, et inſipientes,
Homines, qui ante nos fuerunt, non erraveris:
Qui hymnos, in feſtivitatibus,

μ' αὐτοῖς μελάθροις διαχναμένης·
Οἵ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' αἰκεῖν.
Ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
Αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κλείνασα κάσιν.
ΤΡΟ. Κλύεθ' οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκλαίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμισαι;
Οὐκ ἔσιν ὅπως, ἔν τινι σμικρῷ,
Δέσποινα χόλον καταπαύσει.
ΧΟ. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
Δέξαιτ' ὀμφάν,
Εἴπως βαρύθυμον ὀργὰν
Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
ΤΡΟ. Μήτοι τόγ' ἐμὸν προθύμον
Φίλοισιν ἀπέσω.
ΤΡΟ. Ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον, οἴκων
Ἔξω, φίλα, κὰδ' αὔδα.
Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι τὰς ἔισω.
Πένθος γὰ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.
ΤΡΟ. Δράσω τάδ'. Ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν.
Μόχθω δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
Καί τοι, τοκάδος δέργμα λεαίνης,
Ἀποταυρῶταν δμωσὶν, ὅταν τις,
Μῦθον προφέρων, πέλας ὁρμάθῃ.
Σκαιὰς δὲ λέγων, κὐδέν τι σοφὰς,
Τὰς πρόσθε βροτὰς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις·
Οἵ τινες ὕμνους, ἐπὶ μὲν θαλίαις,

Ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, ἢ παρὰ δείπνοις, Λαπάζω
Εὕροντο, βίᾳ τερπνὰς ἀκοάς·
Στυγίας δὲ βροτῶν, ὑδεὶς, λύπας
Εὕρετο, μύσῃ ἢ πολυχόρδοις
Ὠιδαῖς, παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
Δειναί τε τύχαι, σφάλλυσι δόμυς.
Καί τοι, τάδε μὲν, κέρδος ἀκεῖσθαι
Μολπαῖσι βροτύς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
Δαῖτες, τί μάτην τείνυσι βοάν;
Τὸ παρὸν γὰ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτῦ
Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.
ΧΟ. Ἰαχὰν ἄϊον πολύσονον γόων. Ἐπωδός
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
Τὸν ἐν λέχει προδόταν, κακόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ', ἄδικα παθοῦσα,
Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
Ἃ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
Δι' ἅλα νύχιον,
Ἐφ' ἁλμυρὰν πόντυ
Κληῖδ' ἀπέραντον. fretum

Et conviviis, et coenis,
Invenerunt; vitae jucundas auditu voluptates:
Sed nemo, hominum horribiles moerores
Invenit quomodo, Muſicâ et vario nervorum
Cantu, ſedare poſſimus; ex quibus caedes,
Et graves caſus, evertunt domos.
Atqui, *in rebus* his, maxima utilitas eſſet mederi
Hominibus cantu: ubi verò ſunt laeta
Convivia, quid fruſtrà intendunt vocem?
Praeſens enim praebet voluptatem per ſe
Convivii abundantia mortalibus. [tationum.
Cho. Audivi clamorem cum multis gemitibus lamen-
Miſeros verò et triſtes dolores clamat
Jaſonem connubii proditorem malumque ſponſum.
Invocat autem Deos, injuriis affecta, [randi,
Et Themidem, filiam Jovis, quae eſt cuſtos juris ju-
Quae ipſam duxit
In Graeciam, intermedio freto fitam, *è regione Colchidis*,
Per mare nocturnum,
Supra ſalſas ponti
Immenſi anguſtias.

MEDEA, CREON, CHORUS.

MED. MULIERES Corinthiae, exivi è domo,
Nè reprehendatis me: novi enim multos homines,
Qui clari fuerunt, alios quidem procul à conſpectu,
Alios verò inter ſuos: alii verò ex eo, quod quieverunt,
Comparaverunt ſibi infamiam, et opinionem ignaviae.
Juſtitia enim non ineſt in oculis hominum. [noverit,
Quiſquis, ante quam hominis animum manifeſte cog-
Odit, *ſemel* intuitus, nullâ injuriâ affectus, *is injuſtè facit*.
Oportet autem hoſpitem valdè ſe accommodare civitati:
Neque laudo civem, qui, contumax exiſtens,
Moleſtus eſt civibus propter imperitiam, *ac inſolentiam*.
Mihi verò haec res, quae praeter ſpem evenit,
Corrupit animum: perii verò, et, vitae
Voluptate omiſsâ, volo mori, amicae.
In quantum enim licuit mihi omnia rectè diſcernere,
Peſſimus *omnium* hominum evaſit ille meus maritus.
Omnium autem, quaecunque ſunt animata, et mentem
Nos mulieres ſumus miſerrima propago. [habent,
Quas, primùm quidem, oportet, maximis opibus,
Comparare maritum, dominumque corporis
Accipere: illo enim malo hoc longè gravius;
Et in hoc maximum *eſt* periculum; aut malum accipere,
Aut bonum: non enim honeſta *ſunt* divortia
Mulieribus, neque licet abdicare maritum.
Sed, venientem ad novos mores et leges,

ΜΗΔΕΙΑ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

IAMBOI.

ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων, 214
Μή μοί τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν,
Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
Τοὺς δ' ἐν θυραίοις, οἷδ', ἀφ' ἡσύχου ποδός,
Δύσκλειαν ἐκτήσαντο, καὶ ῥαθυμίαν.
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
Ὅς τις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, 220
Στυγεῖ, δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει·
Οὐδ' ἀστὸν ἤνεσ', ὅστις, αὐθάδης γεγὼς,
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε 225
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ, βίου
Χάριν μέθεισα, καθθάνειν χρήζω, φίλαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκ' ὁ σύμμος πόσις.
Πάντων δ', ὅσ' ἐς ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει, 230
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώταλον φυτόν·
Ἃς, πρῶτα μὲν, δεῖ, χρημάτων ὑπερβολῇ,
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
Λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον κακὸν,
Κἂν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος· ἢ κακὸν λαβεῖν, 235
Ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
Γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
Εἰς καινὰ, δ', ἦθη καὶ νόμους ἀφιγμένην, 238

Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν
Ὅτῳ μάλισα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
Κἂν μὲν, τάδ', ἡμῖν, ἐκπονουμένη τιν εὖ,
Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον,
Ἢ πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς·
Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρναντα δορὶ·
Κακῶς φρονοῦντες· Ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
Ἀλλ' οὐ γὰ αὐτὸς πρὸς σὲ κἀμ' ἥκει λόγος·
Σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμοι,
Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία·
Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη.
Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ,
Μεθορμίσασθαι τῆσδ', ἔχουσα, συμφορᾶς.
Τοσοῦτον ὧν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,
Ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἦν τ' ἐγήματο.
Σιγᾷν. Γυνὴ γὰ, τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾷν·
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένην κυρῇ,
Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαφονωτέρα.
ΧΟ. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰ ἐκτίσῃ πόσιν,

Vatem esse oportet, quia per se *alitèr* haud noverit
Quem maximè sit habitura virum.
Et si nobis, haec quidem peragentibus benè,
Cohabitaverit maritus, non violentum *nobis* imponens
Beata est vita: sin minùs, satius est mori. [jugum,
Vir verò, cum dolet propter res domesticas,
Foras egressus sedat cordis bilem,
Conversus aut ad aliquem amicum, aut coetaneum:
Sed nos oportet spectare ad unam animam.
Dicunt autem quod nos periculorum immunem vitam
Vivamus domi, ipsi verò pugnent hastâ:
Malè sentientes: quia ter ad clypeum
Stare malim quàm semel parere.
Sed enim non eadem ad me et te pertinet oratio:
Tibi enim est haec urbs, et paterna domus,
Vitaeque commoditas, et amicorum congressus:
Ego verò deserta, et extorris, injuriâ afficior
A marito, ex agro barbaro abrepta:
Neque matrem, neque fratrem, neque cognatum
Habens, qui me in portum ducat hujus calamitatis.
Tantum igitur cupio à te consequi;
Si mihi via aliqua et ratio inveniri possit,
Quâ maritum jure ulciscar pro his malis, [duxit,
Illumque, qui dedit ipsi *suam* filiam, et *Glaucam*, quam
Ut taceas. Nam mulier alioqui est plena timore,
Ignavaque ad praelium, et ad intuendum ferrum:
Sed, quando est injuriâ affecta in matrimonio,
Non est alia mens crudelior.
Cho. Faciam haec: nam justè ulciscēris maritum,

Medea: non miror autem te lugere iſtam fortunam.
Sed video Creontem, dominum hujus terrae,
Venientem, nuncium novorum conſiliorum.
CRE. Te, torvam, et iratam marito,
Medeam, jubeo exire ex hac terrâ,
Extorrem, aſſumptis tecum duobus pueris:
Et nihil cunctari: quia ego autor edicti
Iſtius ſum, neque redibo domum
Priuſquam ejecero te è finibus hujus terrae.
MED. Heu, heu! prorſus miſera perii. [*ſus me,*
Inimici enim expediunt jam omnem rudentem *adver-*
Neque eſt effugium commodum hujus mali.
Sed, quanquam malè tractor, tamen dicam:
Cur me, Creon, ejicis ex hâc terrâ? [nes;—
CRE. Metuo te;—nihil opus eſt involvere ſermo-
Nè quod inſanabile malum facias meae filiae.
Multae enim ſunt conjecturae hujus metûs.
Es callida, et artifex multorum malorum:
Doles verò, quòd orbata ſis thalamo mariti tui,
Audio inſupèr te minari, ut mihi nunciant,
Et ſocero, et ſponſo, et nuptae, [accidant.
Te aliquid facturam. Haec igitur cavebo, priuſquam
Multò enim ſatius eſt mihi, mulier, nunc in odium tuum
Quàm, placatum, poſtea valdè gemere. [incurrere,
MED. Heu, heu! Non mihi nunc primùm, ſed ſaepe,
ô Creon,
Nocuit exiſtimatio, et magna mala attulit.
Non oportet autem eum, qui ſapiens eſt,
Liberos edocendos curare, ut nimium ſint ſapientes;

Μήδεια· πειθεῖν δ' ὅ σε θαυμάζω τύχας.
Ὁρῶ δὲ κἀγὼ Κρέοντα, τῆσδ' ἄνακτα γῆς,
Στείχοντα, καγγῶν ἄγγελον βουλευμάτων.
ΚΡ. Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν, κἀπόσει θυμουμένην,
Μήδειαν, εἶπον, τῆσδε ἔξω, περαῖαν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα·
Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν
Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
ΜΗ. Αἴ, αἴ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων,
Κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοισος ἔκβασις.
Ἐρήσομαι δὲ, κἀκῶς πάσχουσ', ὅμως·
Τίνος μ' ἔκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
ΚΡ. Δέδοικά σ'·—οὐδὲν δεῖ περιμπίσχειν λόγους·—
Μή μοί τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
Σοφὴ πέφυκας, κἀκακῶν πολλῶν ἴδρις·
Λυπῇ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
Κλύω δ' ἀπειλᾶν, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, κἀγήμαντα, κἀγαμοῦντ' ἐμὲ,
Δράσειν τι. Ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Ἢ, μαλθακισθέντ', ὕστερον μέγα σθένειν.
ΜΗ. Φεῦ, φεῦ· Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
Κρέον,
Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' ἔργασαι κακά.
Χρὴ δ' ὅποθ', ὅσις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς·

Χωρὶς γὰ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
Φθόνον, πρὸς ἀστῶν, ἀλφάνουσι δυσμενῆ. αλφα
Σκαιοῖσι μὲν γὰ, καινὰ προσφέρων σοφὰ,
Δόξεις ἀχρεῖος, κὰ σοφὸς, πεφυκέναι·
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον,
Κρείσσων νομισθεὶς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.
Ἐγὼ δὲ καὐτὴ πῆσδε κοινωνῶ τύχης·
Σοφὴ γὰ ὕσα, τοῖς μὲν εἰμὶ ἐπίφθονος,
Τοῖσδ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρα τρόπα,
Τοῖσδ' ὧν προσαίνης· εἰμὶ δ' ὐκ ἄγαν σοφή.
Σὺ δ' ὧν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς. πλημ μελος
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
Ὡς εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν, ἔδρας τάδε,
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν ὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν.
Νυμφεύετ'· εὖ πράσσοιτε· τὴν δὲ δὴ χθόνα
Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· κ' γὰ ἠδικημένοι
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
ΚΡ. Λέγεις ἀκοῦσαι μάλθακ'· ἀλλ' ἔισω φρενῶν
Ὁρῴδια μοι, μή τι βουλεύσῃς κακὸν· ὁρωδεω
Τοσῷδέ γ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι. ορος
Γυνὴ γὰ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
Ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.
Ἀλλ' ἔξιθ', ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
Ὡς ταῦτ' ἄρηρε, κὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν, ὕσα δυσμενὴς ἐμοί.
ΜΗ. Μὴ, πρὸς σε, γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης—

Praeter enim aliam, quam habent, ignaviam,
Invidiam, apud cives, *sibi* conciliant odiosam.
Apud stultos enim proferens aliquid novum et sapiens,
Videberis inutilis, et non sapiens esse: [nem habere,
At contra illis, qui videntur variam aliquam cognitio-
Praestantior si existimeris in civitate, molestus videberis.
Ego verò ipsa quoque particeps sum hujus fortunae:
Nam, cùm sim sapiens, aliis quidem sum invisa,
Aliis verò ignava, aliis verò aliis moribus *praedita videor*,
Aliis difficilis *et morosa*: tamen non sum nimis sapiens.
Tu igitur metuis me, nè quid mali tibi à me accidat.
Non sic res meae se habent, nè metuas me, Creon,
Ut in viros principes delinquam.
Tu enim quâ injuriâ me affecisti? elocâsti filiam *ei*
Cui te animus impulit: sed meum maritum
Odi: tu autem, ut opinor, sapienter, haec fecisti.
Et nunc non invideo, quod res tuae praeclarè se habeant.
Despondete: benè sit vobis: sed jam in hâc terrâ
Sinite me habitare: quamvis enim injuriâ simus affecti,
Tacebimus, à potentioribus victi.
CRE. Dicis auditu mollia: sed in animo
Mihi est pavor, nè quid mali moliaris:
Et tanto minus quàm antea confido tibi.
Nam mulier quae citò irascitur, similitèr et vir,
Facilius cavetur quàm taciturnus sapiens.
Proinde exi quàm celerrimè; ne facias multa verba:
Quia hoc decretum est, neque habes artem ut
Apud nos maneas, cùm sis mihi infesta.
MED. Ne, per genua, et filiam tuam recens nuptam—

CRE. Consumis verba: nunquam enim persuaseris me.
MED. Expelles igitur me; neque revereberis Litas?
CRE. Non enim mihi eharior es meâ domo.
MED. O patria, quàm valde nunc tuî recordor!
CRE. Praeter liberos enim, est mihi longe charissima.
MED. Heu, heu! quàm magnum malum hominibus est
CRE. Credo, ut tulerit fortuna. [amor!
MED. Jupiter, non lateat te is qui autor est horum
CRE. Vade, ô vana, et libera me curis. [malorum.
MED. Nos laboramus, neque indigemus aliis miseriis.
CRE. Citò extruderis violentèr, manu famulorum.
MED. Nequaquam ita: sed rogo te, Creon——
CRE. Negotium facesses, ut videris, ô mulier. [*dam.*
MED. Fugiam: non hoc te rogo, ut impetrem *ne disce-*
CRE. Quid igitur resistis, et non discedis e terrâ?
MED. Concede mihi ut possim tantum hunc diem ma-
Et perficere deliberationem quâ fugiam; [nere,
Et viaticum meis liberis: quandoquidem pater
Nihil curat *vitae subsidium* parare liberis.
Miserare igitur illos; nam et tu pater liberorum
Es: consentaneum autem est te habere benevolentiam.
Non enim de me sum solicita, quòd in exilium simus ituri;
Illorum verò calamitatem, quâ premuntur, lugeo.
CRE. Animus meus minimè est tyrannicus:
Sed, verecundiâ victus, multa perperam egi.
Et nunc video quidem me peccare, mulier,
Attamen consequeris hoc. Sed praedico tibi;
Si te postera lux Dei viderit,
Et liberos tuos, intra fines hujus terrae,

ΚΡ. Λόγως ἀναλοῖς· ὡς γὰρ ἂν πείσας ποτέ.
ΜΗ. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κἀδὲν αἰδέσῃ Λιτάς;
ΚΡ. Φιλῶ γὰρ ὡς σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
ΜΗ. Ὦ πατρὶς, ὥς σε κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
ΚΡ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πολύ.
ΜΗ. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.
ΚΡ. Ὅπως ἄν, οἶμαι, καὶ παρασῶσιν τύχαι.
ΜΗ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
ΚΡ. Ἔρπ', ὦ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
ΜΗ. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κἀ πόνων κεχρήμεθα.
ΚΡ. Τάχ', ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς, ὠθήσῃ βίᾳ.
ΜΗ. Μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον—
ΚΡ. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
ΜΗ. Φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σε τυχεῖν.
ΚΡ. Τί δ' ἂν βιάζῃ, κἀκ ἀπαλλάσσῃ χθονός;
ΜΗ. Μίαν, με, μεῖναι τήνδ', ἔασον, ἡμέραν,
Καὶ ξυμπεράναι φροντίδ' ἥ φευξούμεθα,
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς· ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν.
Τοὐμοῦ γὰρ οὕνεκ' οὐ φοβοῦμαι δουλίαν.
Κείνης δὲ κλαίω συμφορᾷ κεχρημένης.
ΚΡ. Ἥκιστα τοὐμὸν ἦτορ ἔφυ τυραννικόν.
Αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δὲ τευξῇ τῶνδε. Προυννέπω δέ σοι·
Εἴ σ' ἡ πίτνασα λαμπὰς ὄψεται θεῶν,
Καὶ παῖδας, ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,

Θανῇ. Λέλεκται μῦθος· ὁ ψευδὴς ὅδε.
Νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·
Οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν ὧν φόβος μ' ἔχει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Δύσανε γύται,
Φεῦ, φεῦ· μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν,
Ἢ δόμον, ἢ χθόνα, σωτῆρα κακῶν,
Ἐξευρήσεις;
Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΜΗ. Κακῶς πέπραχται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;
Ἀλλ' ἔστι ταύτῃ ταῦτα· μὴ δοκεῖτέ πω.
Ἔτ' εἰσὶ ἀγῶνες τοῖς νεωσὶ νυμφίοις,
Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν ὐ σμικροὶ πόνοι.
Δόκεις γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαι ποτ' ἄν,
Εἰ μή τι κερδαίνουσαν, ἢ τεχνωμένην;
Οὐδ' ἄν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
Ὃδ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
Ὡς, ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἐλεῖν βουλεύματα,
Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
Μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρὰς
Θήσω, πατέρα τε, κἀμὴν κόρην, πόσιν τ' ἐμόν.
Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδούς,
Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
Ἢ θηκτὸν ὦσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστηκε στέγος.

Morieris. Dictus eſt ſermo hic; neque irritus erit.
Nunc igitur, ſi oportet *te* manere, mane ad unum diem:
Non enim facies aliquid mali eorum quae metuo.

CHO. Infelix mulier,
Heu, heu! miſera *es* ob tuos dolores.
Quonam te vertes? quod hoſpitium,
Aut quam domum, terramve, quae liberet te his malis,
Invenies?
Quam te deus in difficilem tempeſtatem
Malorum duxit, Medea.

MED. Ubique malè mecum agitur: quis contradicet?
Sed nondum haec ſunt eodem modo: nè putetis.
Reſtant adhuc alia certamina novis ſponſis,
Et non exigua mala affinibus. [iſſe unquam,
Putas enim me hunc blandis verbis compellaturum fu-
Niſi aliquid lucri captarem, aut machinarer?
Neque *ſanè* allocuta eſſem, neque attigiſſem manibus.
Ille verò eo ſtultitiae pervenit,
Ut, cùm poſſet ipſe evertere mea conſilia,
Si me ejeciſſet ex hâc terrâ, conceſſerit hoc die
Me manere, quo tres ex meis inimicis
Interficiam, patrem, puellam, et meum maritum.
Sed cùm habeam multas vias interficiendi eos,
Non ſcio quam primùm aggrediar, amicae:
Utrum accendam domum ſponſae igni,
An adigam acutum enſem per hepar,
Clàm ingreſſa domum, ubi lectus eſt ſtratus.

Sed unum eſt mihi periculoſum : ſi deprehendar,
Ingreſſa domum et moliens *iſta*,
Morte meâ riſum praebebo meis inimicis.
Optimum eſt, rectâ viâ, ingredi, quâ ſumus
Potentes maximè, venenis ut eos interficiamus.
Eſto : et jam ſint mortui : quae me civitas excipiet ?
Quis, terram tutam, et domum ſervantem promiſſa,
Praebens, hoſpes, liberabit meum corpus ?
Nemo eſt. Igitur manens adhuc exiguum tempus,
Siquidem aliqua *ſalutis* turris tuta nobis apparuerit,
Aggrediar hanc caedem dolo et clàm.
Si verò calamitas inevitabilis me exagitet,
Ego, correpto gladio, etiamſi mihi moriendum ſit,
Occidam eos : vado autem ad extremam audaciam.
Non enim, per dominam, quam ego colo
Omnium maximè, et adjutricem elegi,
Hecaten, quae habitat in angulis larium meorum,
Aliquis ex eis gaudens dolore afficiet meum animum.
Ego autem faciam ipſis nuptias acerbas et triſtes,
Et acerbam affinitatem, et exilium meum ex hâc terrâ.
Age verò : nulli arti eorum quae ſcis, parcas,
Medea, deliberans, et machinans.
Vade ad atrox facinus : nunc eſt certamen audaciae.
Vides quae patiaris : non oportet te derideri
A genere Siſyphi, et nuptiis Jaſonis.
Quae nata es ex praeſtanti patre, et à Sole :
Et calles aliquid. Praeterea verò naturâ ſumus
Nos mulieres ad bona quidem ineptiſſimae,
Malorum verò omnium artifices peritiſſimae.

Ἀλλ' ἔν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι,
Δόμους ὑπερβαίνουσα, ἢ τεχνωμένη,
Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
Κράτισα, τὴν εὐθεῖαν, ἣ πεφύκαμεν
Σοφαὶ μάλισα, φαρμάκοις αὐτὰς κλανεῖν.
Εἶεν· Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
Τίς, γῆν ἄσυλον, ἢ δόμους ἐχεγγύους,
Ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τἀμὸν δέμας;
Οὐκ ἔσι. Μείνασ' ὧν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
Ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
Δόλῳ, μέτειμι τόνδε, ἢ σιγῇ, φόνον.
Ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
Αὐτὴ, ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
Οὐ γὰρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
Μάλισα πάντων, ἢ ξυνεργὸν εἰλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑσίας ἐμῆς,
Χαίρων τις αὐτῶν τἀμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
Πικρὰς δ' ἐγώ σφιν ἢ λυγρὰς θήσω γάμους,
Πικρὸν δὲ κῆδος, ἢ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
Ἀλλ' εἶα· φείδου μηδὲν ὧν ἐπίσασαι,
Μήδεια, βυλεύουσα, ἢ τεχνωμένη.
Ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
Ὁρᾷς ἃ πάσχεις· οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν
Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
Γεγῶσαν ἐσθλῶ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο·
Ἐπίσασαι δέ. Πρὸς δὲ ἢ πεφύκαμεν
Γυναῖκες εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΧΟ. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
Χωροῦσι παγαί,
Καὶ δίκα κ' πάντα πάλιν στρέφεται.
Ἀνδράσι μὲν δόλια βουλαί· θεῶν
Δ' οὐκέτι πίστις ἄρηρε.
Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
Στρέφουσι φᾶμαι.
Ἔρχεται τιμὰ
Γυναικείῳ γένει.
Οὐκέτι δυσκέλαδος
Φάμα γυναῖκας ἕξει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ. Α'.

Μῦσαι δὲ παλαιγενέων
Λήξουσιν ἀοιδᾶν,
Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
Οὐ γὰ, ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ, λύρας
Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος, ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἂν-
τάχησαν ὕμνον
Ἀρσένων γέννᾳ.
Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
Πολλὰ μὲν ἀμετέραν
Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CHO. Surſum versùs fluminum ſacrorum
Vadunt fontes;
Et jus et omnia retrò vertuntur.
Viris quidem doloſa *ſunt* conſilia; Deorum
Verò fides non ampliùs eſt rata.
Mea quidem vita ut non habeat laudem
Fama obſtat.
Honos venit
Muliebri generi.
Non amplius infauſta
Fama mulieres premet.

ANTISTROPHE I.

Muſaē verò, priſcis,
Deſinent, carminibus,
Meam celebrare perfidiam.
Neque enim, in mentibus noſtris, lyrae
Divinum carmen dedit
Phoebus, dux carminum: quia vi-
ciſſim hymnum *mulieres* cecinisſent in
Genus maſculinum.
Longa autem aetas habet
Multa de noſtrâ
Virorumque ſorte dicenda.

STROPHE II.

Tu autem navigâsti, ex domo patriâ,
Furenti animo; gemi-
na maris metiens
Saxa: in peregrinâ verò
Terrâ habitas, vidui
Cubilis amisso lecto: [râ exul.
Infelix tu, ignominiâ verò affecta, pelleris ex hac ter-

ANTISTROPHE II.

Abiit gratia jurisjurandi, neque amplius pudor
Manet in magnâ Graeciâ:
Evolavit autem in aetherem.
Tibi autem non est paterna domus,
O misera, ut ad eam appellas, *teque recipias*
Ex miseriis hujus thalami;
Sed regina potentior *Glauco* domum occupavit.

JASON, MEDEA, CHORUS, AEGEUS.

JAS. NON nunc primùm animadverti, sed saepe,
Quòd aspera ira sit intractabile malum.
Tibi enim cùm liceret hanc terram et domum incolere,
Levitèr *et aequo animo* ferenti potentiorum consilia,
Propter inania verba, ejiciêris ex hâc terrâ.
Ego quidem nihil curo, etiamsi nunquam desinas

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Σὺ δ', ἐκ μὲν οἴκων πατρίων, ἔπλευσας
Μαινομένᾳ κραδίᾳ, διδύ-
μας ὁρίσασα πόντου
Πέτρας· ἐπεὶ δὲ ξένῳ
Ναίεις χθονὶ, τὰς ἀνάνδρου
Κοίτας ὀλέσασα λέκτρων·
Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας ἄτιμος ἐλαύνῃ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Βέβακεν ὅρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδὼς
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μίμνει·
Αἰθερία δ' ἀνέπτα.
Σοὶ δ' ὔτε πατρὸς δόμοι,
Δύσανε, μεθορμίσασθαι
Μόχθων, παρὰ τῶνδε λέκτρων,
Ἀλλὰ βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἀπέσα.

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΑΙΓΕΥΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑ. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε κ' δόμους ἔχειν,
Κύφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
Λόγων ματαίων ὕνεκ', ἐκπεσῇ χθονός.
Καμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα, μὴ παύσῃ ποτὲ

Λέγυσ' Ἰάσων ὡς κακισὸς ἐς ἀνήρ·
Α δ' εἰς τυράννυς ἔσι σοι λελεγμένα,
Πᾶν κέρδος ἡγῦ, ζημιυμένη φυγῆ.
Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμυμένων
Ὀργὰς ἀφῆρυν, καί σ' ἐβυλόμην μένειν·
Σὺ δ' ὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγυσ' ἀεὶ
Κακῶς τυράννυς· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.
Ὅμως δὲ, κἀκ τῶνδ' ὐκ ἀπειρήκως φίλοις, ἀπεχθεῖν
Ἦκω, τὸ σόν γε προσκοπύμενος, γύναι·
Ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
Μήτ' ἐνδεής τυ. Πόλλ' ἐφέλκεταί φυγὴ
Κακὰ ξὺν αὐτῇ. Καί γὰρ εἰ σύ με συγεῖς,
Οὐκ ἄν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε.
ΜΗ. Ὦ παγκάκισε,—τῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω,
Γλώσσῃ, μέγισον, εἰς ἀναυδρίαν, κακόν,—
Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθισος γεγὼς
Θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει.
Οὔτοι θράσος τόδ' ἐσὶν, ὐδ' εὐτολμία,
Φίλυς κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν·
Ἀλλ', ἡ μεγίσῃ τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πασῶν, ἀναίδει'. Εὖ δ' ἐποίησας μολών.
Ἐγώ τε γὰρ, λέξασα, κυφισθήσομαι
Ψυχὴν, κακῶς σε· ἢ σὺ λυπήσῃ κλύων.
Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
Ταυτὸν συνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπισάτην
Ζεύγλῃσι, καὶ σπεῖραντα θανάσιμον γύην· γυια ἀνδρων
Δράκοντά θ', ὃς, πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,

Dicere quàm malus vir ſit Jaſon:
Ob ea verò, quae dixiſti in dominos,
Putes magnum eſſe lucrum, quòd tantùm exilio puniris.
Ego quidem ſemper ab iratis dominis
Iram abſtuli, et volebam te manere:
Tu verò non remittis ſtultitiam, ſemper dicens
Convicia dominis: itaque expellêris ex hâc terrâ.
Ego tamen, nè propter haec quidem defeſſus, amico-
Venio, proſpecturus tibi, ô mulier; [rum gratiâ
Nè ſine viatico cum liberis expellaris,
Neque indigeas aliquâ re. Exilium trahit multa
Mala ſecum.—Quamvis enim tu me oderis,
Non poſſem tibi malè unquam velle. [dicere,
Med. O peſſime omnium,—hoc enim tibi poſſum
Linguâ, ſummum convicium in tuam ignaviam,—
Veniſti ad nos, veniſti, qui es inviſus
Diis, et mihi, et univerſo humano generi.
Iſta non eſt audacia, neque fortitudo,
Intueri coràm amicos, quos injuriâ affeceris:
Sed, graviſſimus inter homines morborum
Omnium, *eſt*, impudentia. Benè tamen feciſti quòd
Ego enim levabor animo, dicens [veneris.
Tibi convicia; et tu dolebis audiens *ea*.
Sed ab iis quae prima ſunt, primum incipiam dicere.
Servavi te, ut nôrunt quicunque Graecorum
Conſcenderunt eandem navim Argo,
Miſſum ut regeres tauros, ſpirantes flammas,
Jugis, et ſeminares letalem ſegetem:
Et dracone, qui, cuſtodiens aureum vellus,

Servabat multis voluminibus, ipſe pervigil exiſtens,
Occiſo, attuli tibi lucem ſalutarem.
Ipſa verò, prodito patre et domo meâ,
Peliotem ad Iolcum veni,
Tecum, promptior quàm ſapientior. [mum,
Et occidi Peliam, eo genere mortis quod eſt miſerri-
Per ejus filias: omnemque tibi metum exemi.
His tamen beneficiis à me affectus, ô peſſime mortalium,
Prodidiſti me, novoſque tibi comparâſti lectos;
Cùm habeas liberos: ſi enim ſine liberis adhuc fuiſſes,
Ignoſcendum tibi eſſet quod hunc amâſſes lectum.
Sed evanida eſt fides jurisjurandi; neque poſſum ſcire
An exiſtimes deos, qui tunc regnârunt, non amplius
regnare:
An verò putes nova jura conſtituta eſſe hominibus nunc;
Quia tibi conſcius es te non ſervâſſe mihi fidem.
Hei dexteram manum, quam tu ſaepe apprehendiſti,
Et haec genua mea! Quàm fruſtra ſumus pollutae
Ab improbo marito, et ſpes meae fruſtratae ſunt me.
Age verò; colloquar enim tecum tanquam cum amico:
Fingens quidem me praeclarum aliquod beneficium à te
Tu tamen interrogatus videberis turpior. [accepturam?
Quò me nunc vertam? an ad domum patris,
Quibus tibi proditis, et patriâ, *huc* veni?
An ad miſeras filias Peliae? ſcilicet illae pulchrè
Me reciperent in ſuas aedes, quarum patrem interfeci.
Sic enim ſe res habet: amicis quidem domeſticis,
Sum inviſa: quos verò mihi non oportebat malè
Facere, eos tibi gratificans, inimicos habeo.
Ergo, inter multas Graecas, me beatam

Σπείρας ἔσωζε πολυπλόκοις, ἄϋπνος ὤν,
Κτείνασ', ἄνεσχον σοὶ φάος σωτήριον.
Αὐτὴ δὲ, πατέρα κ' δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην,
Σὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα.
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
Παίδων ὑπ' αὐτοῦ· πάντα τ' ἐξεῖλον φίλον.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν,
Πρόδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη·
Παίδων γεγώτων· εἰ γὸ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
Σύγγνως' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
Ὅρκων δὲ φρόδη πίστις· οὐδ' ἔχω μαθεῖν
Εἰ θεοὺς νομίζεις, τοὺς τότ', οὐκ ἄρχειν ἔτι,
Ἢ καινὰ κεῖσθ' θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν·
Ἐπεὶ σύνοισθά γ' εἰς ἐμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
Φεῦ δεξιὰ χὲρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
Καὶ τῶνδε γονάτων· ὡς μάτην κεχρώσμεθα
Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι·
—Δοκοῦσα μέν τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς;
Ὅμως δ' ἐρωτηθεὶς γὸ αἰσχίων φανῇ.
Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
Οὓς σοὶ προδοῦσα, κ' πάτραν, ἀφικόμην;
Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ὧν
Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
Ἔχει γὸ ὧδε· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
Ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρὴν κακῶς
Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
Τοιγάρ, με, πολλαῖς, μακαρίαν, Ἑλλήνίδων

Ἔθηκας, ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
Ἔχω πόσιν, καὶ πιστὸν, ἢ τάλαιν' ἐγώ.
Εἰ φεύξομαι δὲ, γαῖαν ἐκβεβλημένη,
Φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις, μόνη, μόνοις,
Καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
Πτωχὰς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἣ τ' ἔσωσά σε.
—Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦν,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
ΧΟ. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
ΙΑ. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
Ἀλλ'; ὥσε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
Ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις, ὑπεκδραμεῖν
Τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
Ἐγὼ, ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
Σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
Λόγος διελθεῖν, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε
Πόνων ἀφύκτων τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
Ὅπῃ γὰρ εὖ γε ὤνησας, ὑ κακῶς ἔχει.
Μείζω γε μέν τοι, τῆς ἐμῆς σωτηρίας,
Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ', ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς,
Γᾶν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίσασαι,
Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.

Feciſti, pro hiſce beneficiis: egregium verò te
Et fidum maritum habeo infelix ego.
Si verò fugiam, expulſa ex hâc terrâ,
Sola, cum ſolis liberis, orbata amicis,
Praeclara verò gloria *erit tibi* novo ſponſo,
Mendicos errare filios *tuos*, meque, quae te ſervavi.
—O Jupiter, quare auri quidem, quod ſit adulterinum,
Clara ſigna hominibus dediſti?
Sed, quo oporteat diſcerni malum virum,
Nullum ſignum ineſt corpori?
CHO. Gravis quaedam ira et aegrè ſanabilis eſt,
Quando amici incipiunt contendere cum amicis.
JA. Oportet me non ſegnem eſſe in dicendo, ut videtur,
Sed, velut navis prudentem gubernatorem,
Summis oris veli, ſubterfugere
Tuam effraenem loquacitatem, ô mulier.
Ego, poſtquam valdè exaggeras tuum beneficium,
Exiſtimo meae navigationis Venerem
Servatricem eſſe ſolam inter homines deoſque. [*mihi*
Tibi verò eſt quidem mens ſubtilis: at invidioſa *erit*
Oratio percurrere, quomodò amor te coegerit
Laboribus inevitalibus meum eripere corpus.
Sed non accurate nimis iſta perſequar:
Quatenùs igitur me juviſti, benè ſe res habet.
Atqui, ſervatione mei, majora beneficia [cam.
Accepiſti, quàm dederis, quemadmodum ego jam di-
Primùm quidem, pro barbarâ terrâ, in Graecâ
Terrâ habitas, et ſcis jus,
Et legibus uti, non pro viribus agere.

Deinde omnes Graeci ſenſerunt te eſſe ingenioſam;
Et adepta es gloriam: ſi verò in extremis terrae
Finibus habitares, nulla fieret mentio tui.
Mihi verò neque aurum ſit domi,
Nec Orphei carmen ſonare pulchrius velim,
Niſi illuſtris mihi contingat fortuna.
Atque haec quidem tibi, de meis laboribus,
Dixi: certamen enim tu propoſuiſti verborum:
Caeterùm quae mihi, de nuptiis regiis, objeciſti,
In hoc monſtrabo primum quidem quòd ſim prudens,
Deinde caſtus, denique tibi magnus amicus,
Et meis liberis. Sed mane quieta.
Poſtquam huc veni ex Iolcicâ terrâ,
Multa mecum trahens et magna incommoda,
Quodnam conſilium hoc melius potuiſſem invenire,
Quam ducere filiam regis, cum eſſem exul? [jugium;
Non, ut te me vellicas, odio quidem habens tuum con-
Perculſus verò deſiderio novae ſponſae:
Neque certatim numeroſae ſobolis procreandae ſtudio.
Sufficiunt enim qui nati ſunt; nec *ideo* conqueror:
Sed, quod maximum eſt, ut commodè viveremus,
Neque *rerum neceſſarium* inopia laboraremus; ſciens
Pauperem omnes amici procul fugiunt: [quòd
Et ut liberos educarem, quemadmodum decet meam
familiam:
Et, gignens fratres liberis ex te *mihi procreatis*,
Unum genus facerem; idque conjungens, [liberis;
Beatiùs viverem: tibi enim et aliquomodo opus eſt
Et mihi conducit, futurorum liberorum causâ,
Eos qui vivunt juvare. An malè conſultavi?

Πάντες δέ, σ' ἤσθοντ' ὄσαν, Ἕλληνες, σοφήν·
Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
Ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μητ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ πίσημος ἡ τύχη γένοιτο μοι.
Τοσαῦτα μέν σοι, τῶν ἐμῶν πόνων πέρι,
Ἔλεξ'· ἄμιλλαν γὰρ σὺ πρῶθηκας λόγων·
Ἃ δ', εἰς γάμους, μοι, βασιλικοὺς, ὠνείδισας,
Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
Ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν. Ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
Ἐπεὶ μετέσχην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
Τί τῇδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,
Ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
Οὐχ', ἣ σὺ κνίζῃ, σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,
Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπλημμένος·
Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων.
Ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες· οὐδὲ μέμφομαι·
Ἀλλ' ὡς τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα· γιγνώσκων ὅτι
Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
Παῖδάς τε θρέψαιμ' ἀξίους δόμων ἐμῶν·
Σπείρας, τ', ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην, κἀγ, συναρτήσας γένος,
Εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,
Ἐμοί τε λύει, τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις,
Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. Μῶν βεβούλευμαι κακῶς;

Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἦκεθ', ὥς', ὀρθωμένης
Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·
Ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
Τὰ λῷστα κἀλλίστα πολεμιώτατα
Τίσθεσθε. Χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.
Οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τοῦσδ' ἐκόσμησας λόγους·
Ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην λέγω,
Δοκεῖς, προδὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.
ΜΗ. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
Ἐμοὶ γὰρ, ὅσις, ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλείσην ζημίαν ὀφλισκάνει. ὀφείλεω
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περισελεῖν,
Τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
Ὡς κἀγὼ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένῃ,
Λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ οὖν κλένει σ' ἔπος.
Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντά με,
Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
ΙΑ. Καλῶς γ' ἂν ἦν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,
Εἰ σοι γάμον κατεῖπον, ἤ τις ὧδε νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
ΜΗ. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν· ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας οὐκ ἔνδοξον ἐξέβαινέ σοι.
ΙΑ. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ, γυναικὸς ἕνεκα,
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω·
Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον κἀπάρος, σῶσαι θέλων
Σὲ, κἀτέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους

Nè tu quidem diceres hoc, niſi te offenderent novae
Sed eò venitis, ut, cùm rectè ſe habet [nuptiae.
Conjugium, putetis vos mulieres omnia habere:
Quòd ſi contrà calamitas aliqua inciderit in conjugium,
Etiam ea, quae ſunt optima et pulcherrima, inimiciſſi-
Ducitis. Oportebat autem homines aliundè [ma *vobis*
Gignere liberos, neque eſſe genus muliebre.
Sic enim homines nullum malum haberent.
Ch. Jaſon, pulchrè tu quidem ornâſti tuam cauſam:
Mihi tamen, etiamſi praeter voluntatem *hoc* dicam,
Videris injuſtè feciſſe, quòd prodidiſti tuam uxorem.
Med. Profectò multum *à* multis diſſentio mortalibus:
Mihi enim, quiſquis, injuſtus exiſtens, *tamen* ſapiens in
Eſt, maximâ mulctâ dignus videtur. [dicendo
Nam, cùm glorietur ſe dicendo poſſe ornare injuſtas cau-
Audet fallere: non eſt autem admodum ſapiens. [ſas,
Sic et tu nè nunc apud me ſpecioſus ſis, [det te.
Et *nè ſis adeò* bonus orator: unum enim verbum occi-
Oportuit te, ſi quidem non feciſti malo animo, me
priùs perſuasâ,
Has nuptias contrahere, non autem clam amicis.
Ja. Praeclarè verò mihi hâc in re tuam navâſſes operam,
Si tibi nuptias *iſtas antè* declaràſſem; quae nè nunc qui-
Vis remittere magnam iracundiam animi. [dem
Med. Non hoc te movit; ſed barbara conjux
Non ſatis glorioſa tibi in ſenectute fuiſſet.
Ja. Hoc itaque probè ſcias, non, propter mulierem,
Me duxiſſe filiam Regis, quam nunc habeo:
Sed, ut antea dixi, *eam duxi*, volens ſervare
Te, et meis liberis fratres

Regios gignere, propugnaculum domûs.
MED. Ne contingat mihi talis beata vita, quae afferat mihi tantam moleſtiam;
Neque divitiae quae meum animum dolore afficiant!
JA. Sciſne quomodo preces contrarias facias, et ſapien-
Bona ne tibi moleſta videantur unquam [tior videberis?
Nec putato te eſſe infelicem, cùm ſis felix.
MED. Inſulta *mihi*, quandoquidem tibi quidem eſt
Ego verò deſerta fugiam ex hâc terrâ. [refugium:
JA. Tu ipſa haec elegiſti: nullum alium accuſa.
MED. Quid faciens? num *alteri* nubens, aut prodens
JA. Imprecationes regibus impias imprecans. [te?
MED. Ita diris devota ſum, *devoveor* in tuis aedibus.
JA. Sed non litigabo tecum de his diutius.
Si, verò, vis pueris, aut exilio tuo, aliquod
Subſidium de meâ pecuniâ accipere,
Dicito: quia ſum paratus largâ manu dare,
Et mittere hoſpitibus teſſeras; ut tibi bene faciant.
Si haec non vis, ſtulta es, ô mulier:
Deſiſtens verò ab irâ, lucraberis meliora.
MED Neque tuis hoſpitibus utemur: [des:
Neque quicquam accipiemus; neque *quidquam* nobis
Improbi enim viri dona juvamen non habent.
JA Ego tamen teſtor deos,
Quod volo tibi liberiſque omnia ſuppeditare:
Tibi verò non placent bona: ſed cum contumaciâ
Amicos repellis; quamobrem dolebis magis.
MED Vade: amore enim novae ſponſae,
Captus, maceraris, tardans extra domum.

Φῦναι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
ΜΗ. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μηδ' ὄλβος ὅσις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
ΙΑ. Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ, κοὐ σοφωτέρα φανῇ;
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαίνεσθω ποτέ·
Μηδ', εὐτυχοῦσα, δυσυχὴς εἶναι δόκει.
ΜΗ. Ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐς' ἀπόστροφή·
Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φεύξομαι χθόνα.
ΙΑ. Αὐτὴ ταδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
ΜΗ. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, κοὐ προδοῦσά σε;
ΙΑ. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
ΜΗ. Καὶ σοῖς, ἀραῖα γ' οὖσα, τυγχάνω δόμοις.
ΙΑ. Ὡς οὐ κριτὸν τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
Ἀλλ', εἴ τι βούλει, πομπὸν ἢ σαυτῆς φυγῆς,
Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
Ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
Καὶ, ταῦτα μὴ θέλουσα, μωρανεῖς, γύναι·
Λήξασα δ' ὀργῆς, κερδανεῖς ἀμείνονα.
ΜΗ. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα· μήδ' ἡμῖν δίδου·
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
ΙΑ. Ἀλλ' οὖν ἐγώ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε κἀκείνοις θέλω·
Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγαθ'· ἀλλ' αὐθαδίᾳ
Φίλους ἀπωθῇ· τοιγὰρ ἀλγυνῇ πλέον.
ΜΗ. Χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
Αἰρῇ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.

Νύμφευ᾽· ἴσως γά.—σὺν θεῷ δ᾽ εἰρήσεται,—
Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥσέ σ᾽ ἀρνεῖσθαι, γάμον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Ἔρωτες, ὑπὲρ μὲν, ἄγαν,
Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
Οὐδ᾽ ἀρετὰν παρέδωκαν
Ἀνδράσιν· εἰ δ᾽ ἄλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
Εὔχαρις ἦτω.
Μή ποτ᾽, ὦ δέσποιν᾽, ἐπ᾽ ἐμοὶ,
Χρυσέων τόξων, ἐφείης,
Ἰμέρῳ χρίσασ᾽, ἄφυκτον οἰστόν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
Δώρημα κάλλιστον θεῶν.
Μηδέ ποτ᾽ ἀμφιλόγους ὀρ-
γὰς, ἀκόρεσά τε νείκη,
Θυμὸν ἐκπλήξασ᾽, ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις,
Προσβάλοιμ᾽. Ὦ δεινὰ Κύπρις,
Ἀπολέμους εὐνὰς σεβίζω-
σ᾽, ὀξύφρων κρῖναι λέχη γυναικῶν.

Duc eam: fortaſſis enim,—cum Deo autem dicetur,—
Eas celebrabis nuptias, quas tu ipſe, poſtea, recuſabis.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

Amores quidem, nimiùm immoderati,
Venientes, non bonum nomen,
Neque laudem *gloriamque* conciliant
Viris: ſi verò moderatè veniat
Venus, non *eſt* alia Dea
Aequè grata.
Nunquam, ô domina *Venus*, adverſus me,
Emittas, ex aureis arcubus,
Inevitabile telum, perunctum deſiderio.

ANTISTROPHE I.

Pudicitia verò me delectet,
Pulcherrimum donum deorum.
Nunquam ambigua certa-
mina, et inſatiabiles rixas,
Conſternata animo propter ali-
ud conjugium,
Miſceam. O potens Venus,
Pacata conjugia colens,
Acutam ingenii aciem habens diſcerne lectos mulierum.

STROPHE II.

O patria, ô domus mea,
Nunquam fiam exul,
Habens, paupertatis,
Tranſactu difficilem, vitam,
In acerbiſſimis doloribus.
Morte, morte prius domer,
Hoc die confecto. Malum enim
Non eſt aliud majus
Quam ſolo patrio privari.

ANTISTROPHE II.

Vidimus: non ex alienis
Sermonibus *haec* poſſumus referre.
Te enim neque civitas, neque aliquis amicorum
Miſeratus eſt, quae paſſa es
Graviſſima mala.
Pereat inviſus, qui non vult
Amicos juvare, aperiens candidam
Clavem pectoris;
Nec mihi unquam erit amicus *talis*.

ÆG. Salve Medea: hoc enim exordio
Pulchrius nemo novit *aliud* ad ſalutandum amicos.
MED. Salve et tu, ô fili ſapientis Pandionis,
Aegeu; unde accedis ſolum hujus terrae?
ÆG. Relicto antiquo ſacello Apollinis. [lum, iviſti?
MED. Quare verò ad umbilicum terrae, ubi eſt oracu-

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
Μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
Τὸν, ἀμηχανίας, ἔχουσα
Δυσπέρατον αἰῶ-
νʼ, οἰκτροτάτων ἀχέων.
Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
Ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα. Μόχθων
Δ' οὐκ ἄλλος ὑπερθεν
Ἢ γᾶς πατρίας σέρεσθαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Εἴδομεν· οὐκ ἐξ ἑτέρων
Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
Σὲ γὰ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
Ὠικτειρε, παθοῦσαν
Δεινότατον παθέων.
Ἀχάριτος ὄλοιθ', ὅτῳ παρέσται
Μὴ φίλας τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τι κλῃδα φρενῶν·
Καὶ μοὶ φίλος οὔ ποτ' ἔσται.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΙ. Μήδεια, χαῖρε· τῦδε γὰ προοίμιον
Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλοις.
ΜΗ. Ὦ χαῖρε κἀσύ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπισρωφᾷ πέδον;
ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηςήριον.
ΜΗ. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐσάλης;

ΑΙ. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
ΜΗ. Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
ΑΙ. Ἄπαιδες ἐσμέν, δαίμονος τινὸς τύχῃ.
ΜΗ. Δάμαρτος ὕσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
ΑΙ. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
ΜΗ. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
ΑΙ. Σοφώτερ', ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.
ΜΗ. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
ΑΙ. Μάλισ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
ΜΗ. Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
ΑΙ. Ἀσκοῦ με τὸν πηχυῖχοντα μὴ λῦσαι πόδα....
ΜΗ. Πρὶν ἢ τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
ΑΙ. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἐσίαν μόλω.
ΜΗ. Σὺ δ', ὡς τί χρῄζων, τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
ΑΙ. Πιτθεύς τίς ἐσι, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας....
ΜΗ. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέσατος.
ΑΙ. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
ΜΗ. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
ΑΙ. Καὶ μοὶ δὲ πάντων φίλτατος δορυξένων.
ΜΗ. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
ΑΙ. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηκ' ὅδε;
ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐσι μοι πάντων πόσις.
ΑΙ. Τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
ΜΗ. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδέν ἐξ ἐμοῦ παθών.
ΑΙ. Τί χρῆμα δράσας; φρᾶζέ μοι σαφέστερον.
ΜΗ. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν, δεσπότιν δόμων, ἔχει.
ΑΙ. Ἦ που τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε;
ΜΗ. Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.

Æ. Quaerens quomodo mihi contingat ſatio liberorum.
Med. Per Deos, ergo ſine liberis adhuc trahis vitam?
Æg. Sumus ſine liberis, daemonis alicujus invidiâ.
Med. Cùm habeas uxorem, an es ſine uxore?
Æg. Non ſumus lecti nuptialis expertes.
Med. Quid igitur dixit tibi Phoebus de liberis?
Æg. Obſcuriora verba, quàm ut poſſit homo conjicere.
Med. Eſtne fas nos ſcire oraculum Dei?
Æg. Maximè, quandoque et ſapientis indiget mentis.
Med. Quid igitur reſpondit? dicito, ſi fas eſt audire.
Æg. Nè ego prominentem utris ſolverem pedem . . .
M. Priuſquam quid facias, aut ad quam terram venias?
Æg. Priuſquam patrios rurſus *ad* lares venero.
M. Tu verò, quâ re indigens, navigas in hanc terram?
Æg. Eſt quiſpiam Pittheus, rex terrae Troezeniae...
Med. Filius Pelopis, ut aiunt, maxime pius.
Æg. Cum hoc Dei oraculum communicare volo.
Med. Eſt enim vir ſapiens, et exercitatiſſimus in hujuſmodi *rebus*. [paravi.
Æg. Et mihi chariſſimus amicorum quos in militiâ
M. Benè igitur tecum agatur, et conſequaris quae expetis.
Æg. Quare verò oculi tui et corpus ita contabuerunt?
Med. Egeu, peſſimus eſt mihi omnium maritus!
Æg. Quid ais? dic mihi apertè tuam triſtitiam.
Med. Jaſon injuriâ me afficit, nullâ à me affectus.
Æg. Quo facinore facto? dic mihi apertius. [domûs.
M. Habet aliam uxorem, praeter me, dominam hujus
Æg. An igitur auſus eſt hanc turpiſſimam rem?
Med. Certò ſcias: nos verò, qui antè eramus amici, rejecti ſumus ignominia.

ÆG. Utrum *alterius* amore captus, an tuum exoſus lectum? [micis.

MED. Magno ſanè amore *captus*, fidelis non fuit a-

ÆG. Eat ergò, ſiquidem eſt malus, ut dicis.

MED. Cupivit accipere affinitatem regum.

ÆG. Quis verò dat ei? pertexe hanc orationem.

M. Creon, qui dominus eſt hujus terrae Corinthiacae.

Æ. Ignoſcendum igitur tibi eſt quòd doles, ô mulier.

MED. Perii; praeter hoc, etiam expellor ex hâc terrâ.

ÆG. A quo? hoc aliud rurſus novum narras malum.

MED. Creon me exulem expellit ex hâc terrâ.

ÆG. Et permittit Jaſon? neque haec quidem laudo.

M. Verbis quidem non: ſed *tamen reipsâ* pati vult.
Sed rogo te ſupplex, per genas has,
Et tua genua, ſupplex jam *tibi* fio,
Miſerere; miſerere meî infelicis;
Neque me deſertam *ac* ejectam aſpicias:
Sed recipe me hoſpitam in tuam regionem et domum.
Sic tibi amor, a Diis, foecundus
Liberis, ſiat, et ipſe beatus moriaris.
Lucrum autem non ſcis quantum inveneris hîc:
Faciam enim ut non amplius ſis ſine liberis; ſed liberos
Procreare ut poſſis efficiam: talia pharmaca novi.

ÆG. Propter multa tibi hanc gratiam dare
Sum paratus, ô mulier: primùm quidem propter deos,
Deinde propter liberos, quorum generationem promit-
Ad hoc enim ego jam prorſus ſum ineptus. [tis:
Sic verò *utinam* habeam. Tu igitur ubi veneris *in* *Atticum* agrum,
Conabor te hoſpitio excipere, quia ſum juſtus.

ΑΙ. Πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
ΜΗ. Μέγαν γ' ἔρωτα, πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
ΑΙ. Ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐσὶν κακός.
ΜΗ. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
ΑΙ. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. Συγγνωσὰ μὲν δὴ ἦν σὲ λυπεῖσθαι, γύναι.
ΜΗ. Ὀλωλα· κἀ, πρὸς γ', ἐξελαύνομαι χθονός.
ΑΙ. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἐξω χθονός.
ΑΙ. Ἐᾷ δ' Ἰάσων; ὧδὲ ταῦτ' ἐπήινεσα.
ΜΗ. Λόγῳ μὲν οὐχὶ· καρτερεῖν δὲ βούλεται.
Ἀλλ' ἄντομαί σε, τῆσδε πρὸς γενειάδος,
Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι,
Οἴκτειρον· οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
Καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς·
Δέξαι δὲ χώρᾳ κἀ δόμοις ἐφέσιον.
Οὕτως ἐρῶς σοι, πρὸς θεῶν, τελεσφόρος
Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὀλβίως θάνοις.
Εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε·
Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, κἀ παίδων γονὰς
Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
ΑΙ. Πολλῶν ἕκατι, τήνδε σοι δῶναι χάριν,
Γύναι, πρόθυμός εἰμι· σοφὰ μὲν θεῶν,
Ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς.
Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ·
Οὕτω δ' ἔχοιμι. Σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
Πειράσομαί σε σωφρονεῖν, δίκαιος ὤν.

Τοσόνγε μέν τοι σοὶ προσημαίνω, γύναι·
Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς ὔ σ' ἄγειν βυλήσομαι·
Αὐτὴ δ' ἑάνπερ εἰς ἐμὰς ἔλθῃς δόμυς,
Μενεῖς ἄσυλος, κὔ σε μὴ μεθῶ ποτε.
Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσυ πόδα·
Ἀναίτιος γὼ κ᾽ ξένοις εἶναι θέλω.
ΜΗ. Ἔσαι τάδ'· ἀλλὰ, πίσις εἰ γένοιτό μοι
Τύτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
ΑΙ. Μῶν ὐ πέποιθας; ἤ τί σοι τὸ δυσχερές;
ΜΗ. Πέποιθα· Πελίυ δ' ἐχθρὸς ἐσί μοι δόμος,
Κρέων τε· τύτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
Ἄγυσιν ὐ μεθῆς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ·
Λόγοις δὲ συμβὰς, κ᾽ θεῶν ἐνώμοτος,
Φίλος γένοι' ἄν, κἀπικηρυκεύμασιν
Οὐκ ἂν πίθοιο. Τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ·
Τοῖς δ' ὄβλος ἐσι, κ᾽ δόμος τυραννικός.
ΑΙ. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν.
Ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', ὐκ ἀφίσαμαι·
Ἐμοί τε γὼ τάδ' ἐσὶν ἀσφαλέσερα,
Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι·
Τὸ σόν τ' ἄρηρε μᾶλλον· ἐξηγῦ θεύς.
ΜΗ. Ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
Τὐμῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος....
ΑΙ. Τί χρῆμα δράσειν; ἤ τί μὴ δράσειν; λέγε.
ΜΗ. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτέ,
Μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
Χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκυσίῳ τρόπῳ.
ΑΙ. Ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίυ τε φῶς,

Tantum verò hoc tibi praedico, mulier;
Nolo quidem te ex hâc terrâ abducere;
Quòd ſi ipſa veneris in meam domum,
Manebis ibi tuta, neque dimittam te unquam.
Ex hoc verò agro tu ipſa diſcedens effer pedem:
Inculpabilis enim etiam apud hoſpites eſſe volo.
MED. Erunt haec: ſed ſi fides daretur mihi
Horum, haberem omnia praeclarè à te.
ÆG. Annon confidis? aut quid tibi eſt moleſtum?
MED. Confido. Sed domus Peliae eſt mihi inimica,
Et Creon; his enim, ſi jurejurando mihi devinctus fueris,
Abducere volentibus me ex agro non permittes *nec trades:* [obſtrictus,
Verbis verò compoſitione factâ, et diis jurejurando
Amicus eris *mihi*, et *inimicorum meorum* legationibus
Non parebis, *ut ipſis me dedas*. Res enim meae ſunt infirmae:
Illis verò ſunt opes, et domus regia. [tione.
ÆG. Oſtendiſti magnam providentiam in tuâ ora-
Sed, ſi placet tibi haec facere, non recuſo:
Mihi enim haec quoque tutiora ſunt, [micis:
Si oſtendere poſſim aliquam excuſationem tuis ini-
Et tua res erit firmior; praei verbis quos jurem deos.
MED. Jura ſolum terrae, et Solem patrem patris
Mei, et totum ſimul genus Deorum . . .
Æ. Quam rem facturum? aut quid non facturum? dicito.
M. Quod neque tu ejecturus me ſis unquam è terra tuâ,
Neque, alius ſi quis meorum inimicorum me abducere
Velit, permiſſurum te id viventem et volentem.
ÆG. Juro terram, et ſplendidum lumen Solis,

Et omnes deos, me his ſtaturum, quae ex te audio.
MED. Satis eſt: quid autem patieris, ſi non praeſtiteris hoc jusjurandum?
ÆG. Quae hominibus impiis ſolent accidere.
MED. Laetus abi: omnia enim rectè ſe habent.
Et ego *in* tuam civitatem quamprimùm veniam,
Ubi confecero quae paro, et conſecuta fuero quae volo.

CHO. Sed te, rex, natus ex Maiâ deductor
Ducat domum:
Et ea, quaecunque, in animo habens, feſtinas,
Perficias: quia praeſtans vir,
Aegeu, apud me, viſus es.

MED. O Jupiter, et vindicta Jovis, et lumen ſolis,
Nunc gloriosè-victrices meorum inimicorum, ô amicae,
Erimus, et in *rectam* viam ſumus ingreſſae:
Nunc demum ſpes eſt meos hoſtes daturos poenas.
Hic enim vir, quâ parte maximè laborabamus,
Apparuit portus meorum conſiliorum.
Ex hoc ſuſpendemus rudentem in puppe,
Ubi venerimus in civitatem et urbem Palladis.
Jam verò tibi omnia mea conſilia
Dicam: expecta verò non jucunda verba.
Miſſo aliquo ex meis domeſticis, ut Jaſon
Veniat in meum conſpectum poſtulabo:
Ipſi verò profecto blanda dicam verba,
Quòd et mihi haec placeant, et quod bene ſe habeant
Nuptiae regiae quas, proditâ me, habet,
Et utilia *haec* eſſe, et rectè facta.

Θεὺς τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σὺ κλύω.
ΜΗ. Ἀρκεῖ· τί δ', ὅρκῳ τῷδε μὴ μένων, πάθοις;
ΑΙ. Ἃ τοῖσι δυσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
ΜΗ. Χαίρων πόρευε· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος, ἄναξ,
Πελάσειε δόμοις·
Ὧν τ' ἐπίνοιαν, σπεύδεις, κατέχων,
Πράξειας· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ, δεδόκησαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΜΗ. Ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἠλίου τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν·
Νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.
Οὗτος γὰρ ὢν ἡμῖν, ἢ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
Λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
Ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
Πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν
Γάμους τυράννων οὕς, προδοὺς ἡμᾶς, ἔχει,
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς εἰργασμένα.

Παῖδας δὲ μείνας τὰς ἐμὰς αἰτήσομαι,
Οὐχ ὡς λιπεῖν σα, πολεμίων ἐπὶ χθονὸς,
Ἐχθροῖσι παῖδας τὰς ἐμὰς καθυβρίσαι·
Ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
Πέμψω γὰρ αὐτὰς, δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
Νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,
Λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.
Κἀπερ, λαβοῦσα κόσμον, ἀμφιθῇ χροΐ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
Ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
Ὠίμωξα δ', οἷον ἔργον ἐς ἐργαστέον
Τὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτανῶ
Τἄμ'.—Οὔτις ἐσὶν ὅς τις ἐξαιρήσεται.—
Δόμον τε πάντα συγχέας Ἰάσονος,
Ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
Φεύγουσα, κἀ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
Ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
Οὔτ' οἶκός ἐσιν, οὔτ' ἀποσροφὴ κακῶν.
Ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξέλιπανον
Δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
Πεισθεῖσ'· ὃς ἡμῖν, σὺν θεῷ, τίσει δίκην.
Οὔτ', ἐξ ἐμοῦ, γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
Ζῶντας τοκοιπὼν οὔτε τῆς νεοζύγου
Νύμφης τεκνώσει παῖδ'· ἐπεὶ, κακῶς, κακὴν
Θανεῖν σφ' ἀνάγκη, τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
Μήδ' ἡσυχαίαν· ἀλλὰ, θατέρου τρόπου,
Βαρεῖαν ἐχθροῖς, κὰ φίλοισιν εὐμενῆ·

Petam verò, ut liberi mei maneant:
Non ut relictura, hoſtium in agro,
Filios meos inimicis contumeliâ afficiendos:
Sed ut dolo filiam regis interficiam.
Mittam enim eos, habentes dona in manibus,
Et ferentes ſponſae, nè pellantur ex hâc terrâ,
Tenuem veſtem, et cirrum auro textum.
Ea ſi acceptum ornamentum circundederit corpori,
Miſerè peribit, et omnis qui attigerit puellam:
Hujuſmodi pharmacis perungam dona.
Hìc autem finio hunc ſermonem.
Ingemiſco autem, quale facinus eſt faciendum
Deinde nobis: interficiam enim liberos
Meos.—Nemo eſt qui poſſit eos eripere.—
Domumque totam Jaſonis ubi miſcuero *luctu*,
Exibo ex hâc terrâ, necem chariſſimorum liberorum
Fugiens, et auſa facinus impiiſſimum. [amicae.
Non enim ferendum eſt ut derideamur ab inimicis, ô
Actum ſit: quid me juvat vivere? neque mihi patria
Eſt, neque domus, nec *ullum* effugium malorum.
Peccavi tunc, quando reliqui
Domum paternam, verbis viri Graeci
Perſuaſa: qui mihi poenas dabit, Deo volente.
Nam nunquam liberos, quos ex me ſuſtulit, videbit
Deinceps vivos; neque ex novâ
Sponsâ gignet liberos: quia malam, malè,
Perire ipſam neceſſe eſt, meis pharmacis.
Nemo me ignavam et imbecillem exiſtimet,
Neque tranquillam ſed, alterius ingenii,
Gravem inimicis, et benignam amicis:

Hujuſmodi enim hominum vita eſt glorioſiſſima.
CH. Quandoquidem nobiſcum communicaſti hunc ſer-
Tibique prodeſſe volens,et legibus mortalium [monem,
Opitulans, dehortor te ab his faciendis. [dicas
MED. Non erit aliter: tibi verò venia danda eſt, quòd
Iſta, quae non ea mala pateris quae ego.
CH. An igitur audebis tuos liberos occidere, mulier?
MED. Sic enim maximè cruciabitur maritus.
CHO. Tu verò eris miſerrima mulier.
MED. Eſto. Superflui ſunt intermedii ſermones.
Sed age, vade, et adducito Jaſonem:
Ad omnia enim fidelia te utimur.
Nihil autem dices eorum quae decrevi;
Si modò benè vis dominae, et es mulier.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CHO. O Erechthidae quondam beati,
Et deorum ſilii beatorum,
Sacrâ terrâ, invictâque, *oriundi* indigenae;
Qui depaſcitis
Nobiliſſimam ſapientiam;
Semper per lucidiſſimum
Aetherem, jucundè, ambulantes;
Ubi, aliquando, caſtas
Novem Pierides

Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέσατος βίος.
ΧΟ. Ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.
ΜΗ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ἐστί, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγώ, κακῶς.
ΧΟ. Ἀλλὰ κλαιεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;
ΜΗ. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
ΧΟ. Σὺ δ' ἆν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
ΜΗ. Ἴτω. Περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι.
Ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
Εἰς πάντα γὰρ δή, σοι, τὰ πισὰ, χρώμεθα.
Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων·
Εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπότας, γυνή τ' ἔφυς.

ἈΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΧΟ. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
Ἱερᾶς χώρας, ἀπορθήτου
Τ', ἄπορα, φερβόμενοι
Κλεινοτάταν σοφίαν·
Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνοντες, ἁβρῶς, αἰθέρος,
Ἔνθά, ποθ', ἁγνὰς
Ἐννέα Πιερίδας

Λέγυσι Μύσας
Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι·

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Καλλιναὸν τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς,
Τὰν Κύπριν κληΐζυσιν, ἀφυ-
σαμέναν, χώραν καταπνεῦσαι
Μετρίας ἀνέμων
Ἡδυπνόους αὔρας·
Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἀνθέων,
Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους,
Πέμπειν ἔρωτας,
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.—

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Πῶς ἂν ἱερῶν ποταμῶν
Ἡ πόλις, ἢ φίλων,
Πομπίμον σε, χώρα,
Τὰν παιδολέτειραν, ἔξει,
Τὰν ἀχ ὁσίαν; μετ' ἄλλων
Σκήψαι τεκέων πλαγὰν·
Σκέψαι φόνον, οἷον αἰρῇ.
Μὴ,—πρὸς γονάτων σε πάντες
Πάντως ἱκετεύομεν,—
Μὴ τέκνα φονεύσῃς.

Muſas dicunt
Plantâſſe flavam Harmoniam:

ANTISTROPHE I.

Pulchrifluique ad Cephiſi fluenta,
Venerem ferunt, *ex Cephiſo* exhauri-
entem, regionem perflâſſe
Mediocres ventorum
Dulce ſpirantes auras:
Semper autem injicientem
Comis fragrans roſe-
orum ſertum florum,
Sapientiae aſſeſſores,
Mittere amores,
Variae virtutis adjutores.—

STROPHE II.

Quomodo igitur ſacrorum fluviorum
Aut urbs, aut amicorum
Regio te, *ad ſe* deductam,
Interfectricem *tuorum* liberorum, recipiet,
Non puram *nec piam mulierem?* cum aliis
Conſidera liberorum plagam *caedemque*;
Conſidera caedem, quam *faciendam* ſuſcipis.
Nè,—per genua te omnes
Supplices vehementèr oramus,—
Nè *tuos* liberos interficias.

ANTISTROPHE II.

Quomodo verò confidentiam, aut *in* mente, aut
Manu, de tuis liberis,
Et animo, ſumes,
Immanem admovens audaciam?
Quomodo etiam, oculis conjectis
In filios, lachrymarum expertem ſortem
Continebis?—*in* caede, non poteris,
Liberis ſupplicibus cadentibus,
Madefacere manum, caede cruentam,
In miſero animo.

JASON, MEDEA, CHORUS, PAEDAGOGUS.

JA. VENIO vocatus: etenim, quamvis *mihi* ſis infenſa,
Tamen non fruſtraberis hâc re: ſed audiam
Quam rem novam ex me velis, mulier.
MED. Jaſon, rogo te, ut ea mihi, quae dicta ſunt,
Condones: meas enim iras *te* ferre [ter nos mutuò.
Aequum certè *eſt*; quia ſunt multa beneficia praeſtita in-
Ego enim mecum ipsâ rationem inii,
Et conviciata ſum *mihi:* miſera, quid inſanio?
Et iraſcor illis qui *rebus meis* benè conſulunt?
Inimica verò terrae *hujus* dominis ſum facta,
Et marito, qui parat mihi utiliſſima,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Πῶς δὲ θράσος, ἢ φρενὸς, ἢ
Χειρὶ, τέκνων σέθεν,
Καρδίᾳ τε, λίψῃ,
Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
Πῶς δ', ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖσαν
Σχήσεις;—φόνον, ὐ δυνήσῃ,
Παίδων ἱκετῶν πιτνόντων,
Τέγξαι χέρα φοίνιον,
Ἐν τλάμονι θυμῷ.

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑ. Ἧκω κελευσθείς· ἦ γὰ ἔσσα δυσμενὴς,
Οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τῆδέ γ'· ἀλλ' ἀκούσομαι
Τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
ΜΗ. Ἰάσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός γ', ἐπεὶ νῷν πολλ' ὑπείργασαι φίλα.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Καὶ λοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι;
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύσασιν εὖ;
Ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθέσταμαι,
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,

Γήμας τύραννον, κ᾽ κασιγνήτυς τέκνοις
Ἐμοῖς φυτεύων; ὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν πορίζοντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, κ᾽ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ᾽ ἐννοηθεὶσ᾽, ἡσθόμην ἀβυλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, κ᾽ μάτην θυμουμένη.
Νῦν ὖν σ᾽ ἐπαινῶ· σωφρονεῖν τ᾽ ἐμοὶ δοκεῖς,
Κῆδος τόδ᾽ ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ᾽ ἄφρων,
Ἥτις χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βυλευμάτων,
Καὶ ξυμπεραίνειν, κ᾽ παρεσάναι λέχει,
Νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
Ἀλλ᾽ ἐσμὲν——οἷον, ἐσμὲν, ὐκ ἐρῶ, κακὸν,
Γυναῖκες· ἤκιν χρῆν σ᾽ ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
Οὐδ᾽ ἀντιτίνειν νήπι᾽ ἀντὶ νηπίων.
Παριέμεσθα, κ᾽ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ᾽· ἀλλ᾽ ἄμεινον νῦν βεβύλευμαι τάδε.
Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε· λείπετε στέγας·
Ἐξέλθετ᾽· ἀσπάσασθε κ᾽ προσείπατε
Πατέρα, μεθ᾽ ἡμῶν· κ᾽ διαλλάχθητ᾽, ἄμα,
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλυς, μητρὸς μέτα·
Σπονδαὶ γὰ ἡμῖν· κ᾽ μεθέσηκεν χόλος.
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. Οἴμοι κακῶν.
Ὡς ἐννοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
Ἆρ᾽, ὦ τέκν᾽, ὕτω, κ᾽ πολὺν ζῶντες χρόνον,
Φίλην ὀρέξετ᾽ ὠλένην; τάλαιν᾽ ἐγὼ,
Ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι, κ᾽ φόβυ πλέα·
Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρυμένη,
Ὄψιν τερείνην τήνδ᾽ ἔπλησα δακρύων.

τείνειν
1741

Ducens puellam regiam, et fratres liberis
Meis gignens? annon *tandem* miſſam faciam
Iram? quid doleo, cùm dii dent bona?
Nonne ſunt mihi liberi? ſcio autem è terrâ *Theſſalicâ*
Exules nos et egenos *nuper* amicorum.
His animo agitatis, agnovi imprudentiam
Magnam *me* habere, et fruſtrâ iratam eſſe.
Nunc igitur laudo te, ſaperéque mihi videris,
Qui aſſumpſeris nobis hanc affinitatem: ego verò ſtulta,
Quam oportebat, participem horum conſiliorum,
Et ſimul perficere, et aſtare lecto,
Et gaudere quòd ſponſa te curet.
Sed ſumus—*id*, quod ſumus, non dicam, malum,
Mulieres: non igitur oportet te imitari malos *mores* [*noſtros*,
Neque reddere ſtulta pro ſtultis.
Concedimus; et dicimus nos malè ſenſiſſe
Tunc; ſed nunc melius haec conſideravi.
O liberi, liberi, venite huc; relinquite tecta;
Exite; ſalutate, et compellate
Patrem nobiſcum; et reconciliamini, ſimul,
Ex priori odio, *ſuſcepto* adverſus amicos, cum matre:
Foedus enim eſt nobis; et *omnis* receſſit ira.
Prehendite manum dextram. Hei mihi, *propter* mala!
Dum cogito de quodam facinore quod eſt occultum.
An igitur, ô filii, ſic, et longum viventes tempus,
Charam praebebitis manum? Miſera ego!
Ut recens ad lachrymas profundendas proclivis facta
ſum, et metûs plena! [ciens,
Serò enim contentionem, quam cum patre habui, abji-
Implevi teneram hanc faciem lachrymis.

CH. Et mihi ex oculis, recentes eruperunt lachrymae.
Atque utinam non evadat majus malum quam nunc eſt!
JA. Probo haec, mulier; neque illa improbo:
Veriſimile enim eſt, *nec mirum*, iraſci foemineum genus
Marito nuptias alienas mercanti *ſibique comparanti*.
At in melius tuum mutatum eſt cor.
Agnoviſti verò *meliorem atque* victricem, ſed ſerò,
Sententiam: haec *ſunt* facta mulieris ſapientis.
Vobis verò, liberi, non inconſultè, pater
Comparavit multam ſalutem, cum diis:
Exiſtimo enim vos hujus terrae Corinthiacae
Principes fore, cum fratribus caeteris.
Sed creſcite: reliqua enim perficiet
Pater, et quiſquis deorum faverit *vobis*. [bertatis
Utinam verò vos videam benè educatos ad finem pu-
Pervenire, ſuperiores meis inimicis.
Heus tu! quid rigas pupillas teneris lachrymis,
Avertens retrò candidas genas,
Neque libenti animo à me accipis hunc ſermonem?
MED. Nihil eſt cauſae; de liberis hiſce cogito.
JA. Confide verò: ego enim bene curabo haec.
MED. Faciam haec; non diffidam tuis verbis.
Mulier verò eſt, ſexus naturâ, mollis, et ad lachry-
mas proclivis. [hoſce?
JA. Quid autem tantoperè ingemiſcis propter liberos
MED. Peperi eos: quando, autem, *tu modò* optabas
vivere liberos *meos*,
Miſeratio me ſubiit, an hoc futurum ſit.
Caeterum, quorum causâ mecum in colloquium veniſti,
Ea partim quidem dicta ſunt, partim verò dicentur.

ΧΟ. Κἀμοὶ, κατ' ὄσσων, χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ.
Καὶ μὴ πρόβαίη μεῖζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.
ΙΑ. Αἰνῶ, γύναι, τάδ'· οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος
Γάμοις παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίοις πόσει.
Ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέζηκεν κέαρ.
Ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βυλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίσως, πατὴρ
Πολλὴν ἔθηκε, σὺν θεοῖς, σωτηρίαν·
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι, σὺν κασιγνήτοις ἔτι.
Ἀλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
Πατήρ τε, κἀγὼ θεῶν ὅσις ἐσὶν εὐμενής.
Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
Αὐτὴ, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
ΜΗ. Οὐδὲν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη περι.
ΙΑ. Θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
ΜΗ. Δράσω τάδ'· οὐκ ἄπιστα σοῖς ἀπίσησω λόγοις.
Γυνὴ δὲ, θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις, ἔφυ.
ΙΑ. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπισέβεις τέκνοις;
ΜΗ. Ἔτικτον αὐτούς· ζῆν, δ', ὅτ' ἐξηύχω τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
Ἀλλ', ὥσπερ ἥκει εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι·

Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποσέλλειν δοκεῖ,
Κἀμοὶ τάδ' ἐσι λῷσα,—γιγνώσκω καλῶς,—
Μήτ', ἐμποδών σοι, μήτε τοιράνοις χθονὸς,
Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ·
Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσιν σῇ χερὶ,
Αἰτῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθονα.
ΙΑ. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
ΜΗ. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν, κέλευσον, αἰτεῖσθαι πατρὸς,
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. Μάλισα· καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
Εἴπερ γυναικῶν ἐσι τῶν ἄλλων μία.
ΜΗ. Συλλήψομαι δὲ τῦδέ σοι κἀγὼ τόνδ'·
Πέμψω γὰρ αὐτῇ, δῶρ' ἃ καλλιςεύεται
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολύ,
Λεπτὸν τε πέπλον, καὶ σέφος χρυσήλατον,
Παῖδας φέροντας. Ἀλλ', ὅτον τάχος, χρεὼν
Κόσμον κομίζειν δεῦρο τοροσπόλων τινά.
Εὐδαιμονήσει δ' ὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
Ἀνδρός γ' ἀρίςυ σῦ τυχῦσ' ὁμευνέτυ,
Κεκλημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος,
Πατὴρ πατρὸς, δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
Λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δοτε,
Φέροντες·—ὔ τοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
ΙΑ. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
Δοκεῖς δὲ χρυσῦ; σῶζε, μὴ δίδυ τάδε.

Quandoquidem principibus agri me ablegare placet,
Et mihi haec ſunt optima;—cognoſco benè;— [ſim,
Ut neque tibi, neque dominis *hujus* agri, impedimento
Habitans *hîc*; videor enim inimica eſſe *tuae* familiae:
Nos quidem ex hoc agro abibimus in exilium:
Ut autem liberi poſſint educari tuâ manu,
Roga Creontem nè fugiant hanc terram.

JA. Haud ſcio an *ei rem* perſuaſurus ſim: ſed *tamen* oportet tentare.

MED. Tu verò ſaltem jube petere, à patre, tuam
Uxorem, nè *mei* liberi fugiant hanc terram.

JA. Maxime; et exiſtimo ego me *rem* perſuaſurum
Si modò mulierum eſt aliarum una. [eſſe ipſi;

MED. Ego quoque te adjuvabo in hoc labore:
Nam mittam ei, dona quae pulchritudine ſuperant *res*
Nunc inter homines *exquiſitas*, *hoc probé* novi ego,
Tenuem veſtem, et coronam auream: multò;
Ea ferunt mei filii. Sed, quàm celerrimè, oportet
Aliquem ex famulis huc afferre ornatum.
Erit autem beata *ſponſa tua* non *in* unà, ſed in ſex-
Virum optimum te nacta conjugem, [centis *rebus*;
Et poſſidens ornatum, quem olim Sol,
Pater patris *mei*, dat ſuis poſteris.
Sumite haec dona nuptialia, pueri, in manus;
Et beatae dominae ſponſae date,
Ferentes:—non accipiet contemnenda munera.

JA. Cur verò, ô demens, his evacuas tuas manus?
Putaſne domum regiam carere ſtolis?
Putaſne auro? ſerva, nè des haec.

Si enim nos alicujus pretii aeſtimat
Mulier, anteponet opibus,—certò ſcio ego.
MED. Nè tu mihi *haec dicas:* muneribus nam vel Deos flecti fama *eſt*:
Aurum verò potentius eſt, inter homines, quàm infinitae orationes.
Illi favet fortuna: illam nunc auget Deus.
Nova *ſponſa* dominatur. Meorum verò liberorum exilium
Etiam vitâ permutaremus, non ſolùm auro.
Verum, ô filii, ingreſſi vicinas aedes,
Patris novam uxorem, dominamque meam,
Supplices orate; exorate nè fugiatis *hanc* terram,
Dantes *iſtum* ornatum: hac enim re potiſſimum opus eſt;
Ut ipſa accipiat in manus haec dona.
Ite quàm celerrimè; et matri, de illis quae cupit conſequi,
Afferte bonum nuncium, re proſperè geſtâ.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CH. Nunc ſpes nulla ampliùs *eſt* mihi liberorum vitae:
Nulla *ſupereſt* amplius: eunt enim ad caedem jam.
Accipiet ſponſa, aureorum redimiculorum
Accipiet, infelix, noxam:
Flavam, verò, circa comam,
Ponet Plutonis ornatum,
Haec *Medeae munera* manibus accipiens.

Εἴπερ γὰ ἡμᾶς ἄξιοῖ λόγυ τινὸς
Γυνὴ, προθήσει χρημάτων·—σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ΜΗ. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα κ᾽ θεὺς λόγος.
Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
Κείνης ὁ δαίμων· κεῖνα νῦν αὔξει θεός.
Νέα τυραννεῖ. Τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', ὦ χρυσῦ μόνον.
Ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλησίυς δόμυς,
Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Ἱκετευετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φυγεῖν χθόνα,
Κόσμον διδόντες· τῶνδε γὰ μάλισὰ δεῖ,
Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
Ἴθ' ὡς τάχισα· μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΧΟ. Νῦν ἐλπίδες ὐκ ἔτι μοι παίδων ζωᾶς·
Οὐκέτι· σείχυσι μὲν εἰς φόνον ἤδη.
Δέξεται νύμφα, χρυσέων ἀναδέσμων
Δέξεται, δύσανος, ἄταν·
Ξανθᾷ, δ', ἀμφὶ κόμᾳ,
Θήσει τὸν ἄϊδα κόσμον,
Ταῦτα ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων,
Χρυσεότευκτον σέφανον περιθέσθαι.
Νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει,
Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
Καί μοῖραν θανάτου
Προσλήψεται, δύσανος·
Ἄταν δ' οὐχ ὑπεκφεύξεται.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,
Κηδεμὼν τυράννων,
Παισὶν, οὐ κατειδὼς,
Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
Ἀλλόχῳ τε σᾷ συγερόν θάνατον.
Δύσανε, μοίρας ὅσον παροίχῃ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Μεταξένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
Ὦ τάλαινα παίδων
Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
Τὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
Λεχέων, ἄ, σοι, προλιπὼν, ἀνόμως
Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις συνεύνῳ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς·
Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἁσμένη χεροῖν
Ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.

ANTISTROPHE I.

Alliciet *eam* gratia, divinuſque fulgor pepli,
Auream coronam ut *capiti* circumponat.
Apud inferos autem mox ſponſa ornabitur;
Tale in ſeptum cadet,
Et ſortem mortis *talem*
Accipiet, infelix:
Aten verò non ſubterfugiet.

STROPHE II.

Tu verò, ô miſer, ô infelix ſponſe,
Gener regum,
Non animadvertens, liberis
Adducis pernicioſam vitam,
Et uxori tuae triſtem mortem.
O infelix, quantum calamitatem ignoras!

ANTISTROPHE II.

Gemo tuum dolorem,
O miſera liberorum
Mater, quae interficies
Liberos, propter nuptiales
Lectos, quibus, in tuam contumeliam, relictis, injuſte
Maritus habitat cum aliâ uxore.

PAED. Liberi tui, ô domina, liberati ſunt ab exilio;
Et regia ſponſa libens dona manibus
Accepit: indè verò pax eſt tuis liberis.

MED. Sine. PAED. Cur ſtas perturbata, quùm feli-
Cur retrò vertiſti tuas genas, [citèr rem geris?
Et non libentèr à me accipis hunc ſermonem?
MED. Heu, heu! PAED. Haec non conſentiunt cum illis quae nunciavi tibi. [caſum nunciavi
MED. Heu, heu valdè rurſus! PAED. An aliquem
Inſciens, et ſpe laeti nuncii fruſtratus ſum?
MED. Nunciâſti quae nunciâſti; non tibi vitio verto.
PAED. Cur igitur oculos demittis, et lachrymas?
M. Multa me neceſſitas, ô ſenex, *haec facere cogit*: talia
Et ego, malè cogitans, machinata ſum. [enim dii,
PAED. Confide tu: obtines nam adhuc liberos.
MED. Alios priùs ad inferos deducam miſera ego.
PAED. Non tu ſola divulſa es à tuis liberis.
Oportet hominem levitèr ferre calamitates.
MED. Faciam haec: ſed ingredere in domum,
Et para pueris quae convenit quotidie.
O filii, filii, vobis quidem jam eſt urbs,
Et domus, in quâ, me miſerâ relictâ,
Habitabitis, ſemper orbati matre:
Ego verò jam vado in aliam terram exul,
Priuſquam ex vobis potuerim capere voluptatem, et vos videre florentes;
Priuſquam connubium, et uxorem, et nuptiales
Lectos ornârim, faceſque ſuſtulerim accenſas!
O me miſeram ob meam contumaciam!
Fruſtrà igitur vos, ô filii, educavi;
Fruſtraque laboravi, et conſumpta ſum laboribus,

ΜΗ. Ἔα. Π. Τί συγχυθεῖσ' ἔσηκας, ἠνίκ' εὐτυχεῖς;
Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα,
Κὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
ΜΗ. Αἴ, αἴ. Π. Ταδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
ΜΗ. Αἴ αἴ μάλ' αὖθις. Π. Μῶν τιν' ἀγγέλων τύχην
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην ἐυαγγέλου;
ΜΗ. Ἤγγειλας οἶ ἤγγειλας· ὅ σε μέμφομαι,
ΠΑΙ. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, κ' δακρυρροεῖς;
ΜΗ. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰ θεοὶ,
Κἀγὼ, κακῶς φρονοῦσ', ἐμηχανησάμην.
ΠΑΙ. Θάρσει· κρατεῖς τοι κ' σὺ πρὸς τέκνων ἔτι,
ΜΗ. Ἄλλους καταξῶ πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.
ΠΑΙ. Οὕτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.
Κύφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
ΜΗ. Δράσω ταδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν,
Ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μέν ἐσι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
Οἰκήσετ', αἰεὶ μητρὸς ἐσερημένοι·
Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
Πρὶν σφῶν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας·
Πρὶν λέκτρα, κ' γυναῖκα, κ' γαμηλίους
Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
Ὦ δυσάλγητα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.
Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην·
Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, κ' κατεξάνθην πόνοις,

Στερρὰς ἐνεγκῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
Ἦ μὴν πόθ' ἡ δύσμορος εἶχον ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περισελεῖν·
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. Νῦν δ' ὤλωλε δὴ
Γλυκεῖα φροντὶς· σφῶν, γὰρ, ἐσερημένη,
Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
Ὑμεῖς δὲ μητέρ' ὑκέτ' ὄμμασιν φίλοις
Ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποσαίντες βίου.
Φεῦ, φεῦ· τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τὸν πανύσατον γέλων;
Αἲ, αἲ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται.
—Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων,
Οὐκ ἂν δυναίμην. Χαιρέτω βουλεύματα
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε, τοῖς τούτων κακοῖς,
Λυπῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κλαῦσθαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.
Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν,
Ἐχθρὰς μεθεῖσα τὰς ἐμὰς ἀζημίους;
Τολμητέον τάδ'. Ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης
Τὸ κὴ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' ὐ διαφθερῶ.
Ἆ, ἆ.—Μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·
Ἔασον αὐτούς, ὦ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·

Ferens duros dolores in partu.
Profectò quondam infelix habui ſpem [triretis,
Magnam in vobis *ſitam* ; fore ut ſenio gravem me nu-
Et mortuam manibus recte componeretis :
Quae res expetenda mortalibus. Nunc verò jam periit
Haec dulcis cura : nam, vobis orbata,
Triſtem degam vitam, acerbamque mihi :
Vos verò matrem non ampliùs charis oculis
Videbitis, tranſeuntes in aliud vitae genus.
Heu, heu ! cur me oculis aſpicitis, liberi ?
Cur arridetis hoc extremo riſu ?
Heu, heu ! quid faciam ? cor enim *mihi* diſperit.
—Mulieres, quia vidi laetos oculos liberorum,
Non poſſem *facere quod ſtatui*. Valeant conſilia
Priora : abducam filios meos è terrâ
Quid opus eſt me, patrem horum, horum malis,
Cruciantem, mihi bis tanta mala accerſere ?
Nequaquam ego *hoc faciam*. Valeant *iſta* conſilia !
Verùm quid patior ? an volo derideri,
Dimittens meos inimicos impunitos ?
Audendum hoc eſt. Nam ignaviae meae eſt
Hoc, quòd et iſtos molles ſermones animo *cogitatos*
Intrate, pueri, in aedes : cui verò non [protulerim.
Licet adeſſe meis ſacrificiis, hoc
Ipſi curae erit : manum verò *meam caede* non corrumpam.
Heu, heu !—Nequaquam verò, mi anime, nè tu ſal-
Mitte eos, ô miſer : parce liberis : [tem haec patres :

Illic, nobiſcum, viventes, exhilarabunt te.
—Non, per daemones infernos, qui ſunt apud Plutonem,
Nunquam hoc fiet, ut ego inimicis
Filios meos relinquam injuriâ afficiendos.
Omninò neceſſe eſt eos mori: et, quoniam hoc oportet,
Nos occidemus *eos*, qui procreavimus *eos*.
Omninò actum eſt hoc, et non aliter fiet.
Et jam corona in capite eſt, et in peplis
Sponſa regia perit: *hoc* ego benè ſcio.
Verum ego vado miſerrimam viam,
Et hos longè triſtiore viâ mittam.
Liberos *meos* alloqui volo: date, ô liberi,
Date matri dextram manum; ſalutate *matrem*.
O chariſſima manus, et mihi chariſſimum os,
Et ſpecies, et vultus generoſus liberorum . . .
Sitis felices: ſed illic; res enim, quae hîc *erant*,
Pater abſtulit. O jucundum complexum:
O teneram cutem et dulciſſimum halitum liberorum . . .
Ite, ite. Non ampliùs intueri
Vos poſſum; ſed vincor malis. [auſura:
Et intelligo quidem qualia *ſint ea* mala *quae* ſum
Sed ira eſt potentior meis conſiliis, [rum.
Quae quidem hominibus cauſa eſt maximorum malo-

Cho. Saepe jam per ſubtiliores
Sermones ivi, et ad certamina
Magna veni; ſi convenit genus
Muliebre ſtudiis incumbere: ſed enim eſt
Muſa etiam nobis, quae verſatur nobiſcum

Ἐκεῖ, μεθ' ἡμῶν, ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε.
—Μὰ τὰς παρ' ᾅδην νερτέρους ἀλάστορας, a-λαγβανω 1061
Οὔτοι πότ' ἔσαι τῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ, δὲ, χρὴ,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπρακται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται. 1065
Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ πέπλος, ἐν πεπλοισί τε
Νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Ἀλλ' εἶμι γὰ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
Καὶ τοῦσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι.
Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα, 1070
Δότ', ἀσπάσασθε, μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων ....
Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
Πατὴρ ἀφείλετ'. Ὦ γλυκεῖα προσβολὴ· 1075
Ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμα θ' ἥδιστον τέκνων ...
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'. Οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἷά τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακά·
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, 1080
Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
Ἦλθον μείζως, εἰ χρὴ γενεὰν
Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐσι 1085
Μῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ

Σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν ὦ·
Παῦρον δὴ γένος, ἐν πολλαῖσιν,
Εὕροις ἄν, ἴσως,
Κἀκ ἀπόμισον, τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ, βροτῶν οἵ τινές εἰσι
Πάμπαν ἄπειροι, μήδ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν, εἰς εὐτυχίαν,
Τῶν γεινομένων.
Οἱ μέν τ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθουσ', ὐχὶ τυχόντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
Οἷσι δὲ, τέκνων ἐσὶν, ἐν οἴκοις,
Γλυκερὸν βλάσημ', ἐσορῶ μελέτῃ
Κατατρυχομένους, τὸν ἅπαντα χρόνον.
Πρῶτον μὲν ὅτως θρέψωσι καλῶς·
Βιότου θ' ὁπόθεν λείψωσι τέκνοις·
Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ', ἐπὶ φλαύροις,
Εἴτ', ἐπὶ χρησοῖς, μοχθοῦσι, τόδε
Ἔσιν ἄδηλον.
Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον, ἤδη,
Πᾶσιν, κατερῶ, θνητοῖσι, κακόν.
Καὶ δὴ γὰ ἅλις βίοτον εὗρον,
Σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων,
Χρησοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
Δαίμων, ὅτος, φροῦδος ἐς αἶδαν,
Θάνατος, προφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς ὄφελος, πρὸς τοῖς ἄλλοις,

Sapientiae *docendae* causâ; verùm non cum omnibus
Exiguum enim numerum, inter multas, [*habitat:*
Invenias, fortaſſe,
Nec à Muſis alienum, *numerum inquam* mulierum.
Et aio, mortalium quicunque ſunt
Omninò *nuptiarum* expertes, nec genuerunt
Liberos, anteïre, felicitate,
Eos qui *liberos* progenuerunt.
Qui enim non habent liberos, propter imperitiam
Utrum res ſuavis hominibus, an verò ingrata
Sint liberi, cum non habeant,
Carent multis miſeriis.
Sed quibus, in aedibus, eſt liberorum
Dulce germen, eos video curis
Confici, omni tempore.
Primum quidem quo pacto benè *ipſos* educent;
Et unde victum relinquant liberis:
Praeterea verò utrum, pro malis,
An, pro bonis, laborent,
Hoc incertum eſt.
Unum verò, quod eſt omnium extremum, jam
Dicam, omnibus hominibus, malum.
Etenim jam *multi* abundè victum invenerunt *liberis*,
Corporaque liberorum ad pubertatem pervenerunt,
Bonique evaſerunt: ſi tamen *malus ipſis* occurrat
Daemon, haec, procul ab hominum oculis rapiens ad
Mors, fert corpora liberorum. [Plutonem,
Quomodo igitur prodeſt, praeter alios,

Hunc etiam acerbiſſimum dolorem,
Propter liberorum mortem,
Addere Deos hominibus?

MEDEA, NUNTIUS, CHORUS, FILIUS, JASON.

MED. AMICAE, jampridem praeſtolans eventum fortunae,
Expecto, ab illâ parte, quò res ſit caſura.
Equidem video hunc ex Jaſonis
Miniſtris venientem ſpirituque irritato:
Significat autem ſe novum aliquod malum nunciaturum.
NUN. O, quae dirum facinus impiè patrâſti,
Medea, fuge, fuge; neque navalem
Relinquens currum, neque vehiculum terram calcans.
M. Quid verò mihi dignum hoc exilio *patratum eſt?*
NUN. Puella regia modò periit,
Et Creon, qui *eam* genuit, tuis incantamentis.
MED. Pulcherrimum ſermonem dixiſti: inter bene-
Et amicos meos, poſthac jam eris. [factores,
NUN. Quid ais? an rectè ſapis, et non inſanis, mulier?
Quae, cum injuriâ affeceris lares regios,
Gaudes audiens, et non metuis haec?
MED. Ego etiam poſſum aliquid contra tua
Verba dicere: ſed nè nimiùm properes, amice;
Verum enarra quomodo periêrint: nam bis tantum
Nos delectaveris, ſi peſſimè ſint mortui.

Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην,
Παίδων ἕνεκεν,
Θνητοῖσι Θεὸς ἐπιβάλλειν;

ΜΗΔΕΙΑ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΣ, ΙΑΣΩΝ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΜΗ. ΦΙΛΑΙ, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
Καραδοκῶ τἀκεῖθεν, οἵ προβήσεται.
Καί τοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον·
Δείκνυσι δ' ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
ΑΓ. Ὦ, δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη,
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
Λιπὼν ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοσιβῆ.
ΜΗ. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
ΑΓ. Ὤλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
ΜΗ. Κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις,
Τοὐλοιπὸν, ἥδη, καὶ φίλοις ἐμοῖς, ἔσῃ.
ΑΓ. Τί φῄς; φρενῆς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνῃ, γύναι;
Ἥ τις, τυράννων ἑστίαν ἠκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβῇ τὰ τοιάδε;
ΜΗ. Ἔχω τι κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
Λέξον δὲ πῶς ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.

ΑΓ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπλυχος γονὴ,
Σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
Ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
Δμῶες· δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ, καὶ πόσιν σὸν, ἔικος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν. σπένδω
Κύνει δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
Δέσποινα δ', ἣν νῦν, ἀντὶ σοῦ, θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα, συν. εἰσω con: necto
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα· par
Ἔπειτα μέν τοι πρυκαλύψατ' ὄμματα,
Λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
Παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς μυσαττω μυσος
Ὀργάς τ' ἀφῆρει καὶ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τάδ'· " ὦ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις,
" Παύσῃ δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
" Φίλους νομίζουσ', ὥσπερ ἂν πόσις σέθεν.
" Δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς
" Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν."
Ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο, ανεχω απεχομαι
Ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ, πρὶν ἐκ δόμων αινεω
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο, αμπεχομαι
Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
Κἄπειτ', ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων, διέρχεται
Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,

NUN. Poſtquam gemina ſoboles tuorum liberorum
Cum patre, et ingreſſa eſt nuptiales aedes, [venit,
Gaviſi ſumus, qui tuis laborabamus malis,
Famuli: per aures verò ſtatim ibat multus ſermo,
Te, et tuum maritum diremiſſe priorem diſcordiam.
Oſculabatur autem alius quidem manum, alius verò
flavum caput
Puerorum: ego verò et ipſe, prae laetitiâ,
Simul tuos filios comitabar in conclave mulierum.
Domina verò, quam nunc, pro te, admiramur,
Priuſquam vidiſſet par tuorum liberorum,
Habebat promptum oculum in Jaſonem:
Deinde verò texit oculos,
Et retrò avertit candidas genas,
Abominans ingreſſum puerorum: ſed maritus tuus
Abſtulit iram et bilem puellae,
Haec dicens: " nè ſis inimica amicis.
" Deſiſteque ab irâ, et *huc* iterum converte caput,
" Exiſtimans amicos eoſdem, quos maritus tuus.
" Accipe verò munera, et roga patrem [tiam."
" Ut remittat exilium his *meis* liberis, *in* meam gra-
Haec verò, ut aſpexit ornatum, non continuit ſe,
Sed promiſit viro omnia: et, priuſquam ex aedibus
Procul abirent pater et liberi tui,
Acceptam variam veſtem induit,
Ponenſque auream coronam ſupra cincinnos,
Nitidum *ad* ſpeculum componit comam,
Inanimae corporis imagini arridens.
Deinde, ubi ſurrexiſſet de ſolio, perambulat
Aedes, delicatè incedens candidis pedibus,

Donis *hiſce* vehementer gaudens, multum et ſaepe
Cervicem ad erectam oculis reſpiciens.
Poſtea verò erat miſerabile ſpectaculum videre:
Nam, mutato colore, obliqua retro
Cedit, tremens membris: et vix antevertit,
Solio illapſa, nè caderet in terram.
Tum verò una ex famulis anus, cum exiſtimaret
Aut Panis iram, aut alicujus *alius* Dei, *in* ipſam veniſſe,
Ululatum edidit, priùs quàm videret per os
Exeuntem candidam ſpumam, et ab oculis
Vertentem pupillas, et non ampliùs in corpore eſſe
ſanguinem.
Deinde, ſono diverſam ab ululatu, emiſit magnam
Ejulationem: ſtatim verò una quidem in domum patris
Cucurrit; alia verò ad recentem maritum,
Dictura calamitatem ſponſae: tota verò
Domus reſonabat frequentibus diſcurſitationibus.
Jam vero *Morbus*, tollens celerem pedem,
Velut equus velox, cursûs metam attigit;
Quum illa, ex mutâ et quae clauſerat oculos,
Gravitèr ingemiſcens, miſera excitabatur:
Nam duplex malum infeſtabat eam.
Aurea quidem corona, capiti impoſita,
Emittebat mirabilem vorticem ignis omnia devorantis:
Pepli verò tenues, tuorum liberorum dona,
Devorabant candidam carnem infelicis.
Ipſa verò, inflammata, fugiebat, ſurgens de ſolio,
Concutiens crines et caput huc et illuc,
Volens abjicere coronam: ſed, firmiter *haerens capiti*,

Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
Τὼ δ' ἔνθένδε μέν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
Χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα· κοὐ μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
Καί τις γεραιὰ τροσπόλων, δόξασά που
Ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν, μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ κατὰ σόμα
Χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
Κόρας τρέφουσαν, αἱμά τ' ἐκ ἐνὸν χροΐ.
Εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν
Κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
Ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
Φράσουσα νύμφης συμφοράν· ἅπασα δὲ
Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
Ἤδη δ', ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον, δρόμῳ,
Ταχὺς βαδιστὴς, τερμόνων, ἀνθήπτετο.
Ἡ δ', ἐξ ἀναύδου κοὐ μύσαντος ὄμματος,
Δεινὸν στενάξασ', ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
Διπλῶν γὰρ αὐτὴ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
Χρυσοῦς μὲν, ἀμφὶ κρατὶ κείμενος, πλόκος,
Θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός·
Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
Φεύγει δ', ἀνασὰς ἐκ θρόνων, πυρουμένη,
Σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
Ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀρηρότως

Σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
Ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσον δ' ἐλάμπετο·
Πιτνεῖ δ' ἐπ' ὄδας, συμφορᾷ νικωμένη,
Πλὴν τῷ τεκόντι κἀρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν·
Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
Οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ', ἐξ ἄκρων
Ἔσαζε, κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί·
Σάρκες δ', ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
Γναθμῶν, ἀδήλοις φαρμάκοις, ἀπέῤῥεον·
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
Νεκρῦ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον.
Πατὴρ δ' ὁ τλήμων, συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ,
Ὤἴμωξε δ' εὐθὺς· κἀ, περιπλύξας χέρας,
Κύνει, προσαυδῶν τοιάδ'· "ὦ δύσηνε σαῖς,
"Τίς, ὦδ' ἀτίμως, δαιμόνων, σ' ἀπώλεσε;
"Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
"Τίθησιν; οἴμοι· συνθάνοιμί σοι, τέκνον."
Ἐπεὶ δὲ θρήνων κἀ γόων ἐπαύσατο,
Χρῄζων γεραιὸν ἐξανασῆσαι δέμας,
Προσεῖχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.
Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξανασῆσαι γόνυ,
Ἡ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
Σάρκας γεραιὰς ἐσπάραξ' ἀπ' ὀστέων.
Χρόνῳ δ' ἀπέστη, κἀ μεθῆκ' ὁ δύσμορος
Ψυχήν· κακῶν γὰρ ὑπέρτερος.
Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε, κἀ γέρων πατὴρ,

Vinculum aurum habebat: ignis vero, poſtquam comam
Concuſſit, magis, *atque adeò* bis tantum, emicuit:
Ipſa verò, victa malo, cadit in terram,
Et à nemine potuit facilè agnoſci praeterquam à patre:
Nec oculorum enim clarus erat ſtatus,
Nec liberalis facies ſanguis verò, ex ſummo
Capite, ſtillabat, mixtus igni;
Et caro, ex oſſibus, ſicut piceae lachrymae,
Per genas defluebat, arcanis illis pharmacis:
Horrendum ſpectaculum: omnes verò metuebant attingere
Cadaver: fortunam enim habebamus magiſtram.
Sed infelix pater, ignoratione mali,
Statim ingreſſus domum, irruit in eam jam mortuam,
Et ſtatim coepit ejulare: et, manibus circundans *eam*,
Oſculabatur, his *eam* compellans: " O miſera filia,
" Quis Deorum tam turpitèr te perdidit?
" Quis me ſenem ſilicernium orbatum te
" Facit? hei mihi! Utinam tecum moriar, filia!"
Poſtquam autem lamentationum et luctuum finem fecit,
Volens ſenile excitare corpus,
Adhaeſit, ſicut hedera ramis lauri,
Tenuibus peplis: erat autem horribilis lucta.
Ipſe enim volebat excitare genu,
Ipſa verò retrahebat: ſi verò per vim trahebat,
Senilem carnem divellebat ab oſſibus.
Tandem verò defecit, et infelix demiſit
Animam: non enim amplius malo erat ſuperior.
Jacent autem mortui, filiaque, et ſenex pater, *alter*

Prope *alterum*; digna lachrymis calamitas.
Quare mihi tua quidem *perſona* è medio recedat, *au-*
dito hoc ſermone:
Cognoſces enim tu ipſa poenae effugium.
Res verò mortalium non nunc primùm arbitror um-
bram *eſſe:* [pientes
Neque trepidans dixerim, illos qui, de mortalibus, ſa-
Videntur eſſe, et indagatores *artificeſque* ſermonum,
Hos maximè ſtultos eſſe judicandos.
Nemo enim mortalium eſt beatus vir:
Opibus verò affluentibus, fortunatior
Alio fieri poteſt alius: beatus verò nequaquam.
CHO. Videtur Deus multa, hoc die,
Mala congeſturus juſtè in Jaſonem.
O miſera, quàm miſeramur tuam calamitatem,
Filia Creontis, quae in Plutonis domo
Vadis, propter nuptias Jaſonis! [primum
MED. O amicae, decretum eſt mihi negotium, quùm
Interfecero liberos, diſcedere ex hâc terrâ:
Neque, cunctando, prodere liberos,
Ut interficiantur ab aliâ infeſtiore manu.
Omninò neceſſe eſt eos mori: quia verò oportet,
Nos occidemus *eos*, qui etiam *eos* procreavimus.
Sed age, ô cor, armeris: quid cunctamur
Mala, dira et neceſſaria, facere?
Age, ô miſera manus mea: arripe gladium:
Corripe: vade ad triſtem metam vitae:
Et ne ſis ignava, neque memineris liberorum;—
Oh chariſſimos!—ut peperiſti: ſed, hoc ſaltem
Brevi die, obliviſcaris filiorum tuorum.

Πέλας· σοθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔσω λόγου·
Γνώσῃ γὰ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
Τὰ θνητὰ δ' ὡς νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν·
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
Θνητῶν γὰ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
Ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος· εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.
ΧΟ. Ἔοικ' ὁ δαίμων πολλὰ, τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ,
Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
Ὦ τλῆμον, ὡς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν,
Κόρη Κρέοντος, ἥ τις εἰς ἅδου δόμους
Οἴχῃ, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
ΜΗ. Φίλαι, δέδοκται τἄργον, ὡς τάχιστά μοι,
Παῖδας κλαύσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός·
Καὶ μὴ, σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδῦναι τέκνα
Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ· λάβε ξίφος·
Λάβ'· ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπρὰν βίου·
Καὶ μὴ κακισθῇς, μήδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,—
Ὦ φίλταθ',—ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ, τήνδε γε,
Λαθοῦ, βραχεῖαν ἡμέραν, παίδων σέθεν.

Κἄπειτα θρήνει· κἀγὼ εἰ κτείνεις σφ', ὅμως
Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυσυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟ. Ἰὼ γᾶ τε, καὶ παμφαὴς ἀκτὶς
Ἀελίου, κατείδετε· εἴδετε τὰν
Ὀλομέναν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
Σᾶς γὰ ἀπὸ χρυσέας
Γονᾶς ἔβλασεν· θεῶν
Δ' αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε·
Κατάπαυσον· ἔξελ' οἴκων, φοινίαν
Τάλαιναν τ', ἐριννὺν, ὑπ' ἀλαστόρων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Μάταν μόχθος ἔρρει τῶν τέκνων·
Καὶ μάταν γένος φίλιον τέκες, ὦ
Κυανέαν λιποῦσα Συμπληγάδων
Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
—Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
Καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
Χαλεπὰ γὰ, βροτοῖς, ὁμογενῆ μιάσμα-
τ', ἐπὶ γαῖαν, αὐτοφόνταισι.—Ξύνοι-

Posteâ verò luge: etsi enim occideris eos, tamen
Chari fuerunt, sed ego infelix mulier.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

CHO. Iô terra, et omnia-illustrans radius
Solis, aspicite; videte illam
Perditam mulierem; priusquam cruentam
Liberis admoveat manum, quae caedem ipsa patrabit:
Tuo enim ex aureo
Genere orti sunt: Deorum verò
Sanguinem nefas est cadere ab hominibus.
Quamobrem ipsam, ô divinum lumen, coërce;
Compesce; expelle ex aedibus, cruentam
Miseramque, furiam, à malis daemonibus *agitatam*.

ANTISTROPHE.

Frustrà labor perit liberorum:
Et frustrà peperisti charum genus, ô tu
Quae reliquisti caerulearum Symplegadum
Scopulorum inhospitalissimum ingressum.
—Infelix tu, quare ad animum tuum
Accedit gravis indignatio,
Et ei succedit hostilis caedes?
Noxia enim sunt, hominibus, piacula cognatorum,
Parricidia, in terrâ.—Scio

Divinitùs immitti mala in domum.
PUER. Heu quid faciam? quo effugiam manus matris?
ALT. Neſcio, chariſſime frater; actum enim eſt de nobis.

MONOSTROPHICA.

CHO. Audis clamorem? audis liberos?
O miſera, ô mulier infelix!
Accedam domum.—Depellere necem à
Liberis ego conſtitui.
PUER. Per deos ferte opem; opportunè enim *feretis:*
Quia ſumus jam prope retia gladii.
CHO. O miſera, quàm es ſaxum, aut ferrum, quae liberorum, quos peperiſti,
Frugem, parricidiali modo, occides!
—Unam hactenus audio, unam *tantùm*, de priſcis,
Mulierem injeciſſe manum charis liberis,
Ino, furentem divinitùs, quando Jovis illa
Conjux ipſam emiſit extra domum in exilium:
Miſera verò cadit in mare, propter caedem
Impiam liberorum,
Pedem ſupra marinum littus extendens:
Moriens verò cum duobus filiis, periit.
Quidnam igitur poteſt accidere triſtius?
O mulierum conjugia aerumnoſa,
Quanta hominibus mala jam attuliſtis!

JA. Mulieres, quae ſtatis prope hanc domum,
Num in aedibus *eſt* illa, quae facinus hoc atrox commiſit,

δα θεόθεν πιτνῶντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.
ΠΑΙΣ. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;
ΤΕΡ. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεσθα γάρ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟ. Ἀκούεις βοάν; ἀκούεις τέκνων;
Ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχὲς γύναι.
Παρέλθω δόμους.—Ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοι τέκνοις.
ΠΑΙ. Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ·
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
ΧΟ. Τάλαιν', ὡς ἆρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σί-
δαρος, ἅ τις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
Ἄρρτον, αὐτόχειρι μοίρᾳ, κλενεῖς.
—Μίαν δὴ κλύω, μίαν, τῶν πάρος,
Γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,
Ἰνώ, μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη·
Πίπτει δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
Τέκνων δυσεβεῖ,
Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα·
Δυοῖν δὲ παίδοιν ξυνθανοῦσ', ἀπόλλυται.
Τί δή ποτ' ἂν γένοιτ' ἔτι δεινόν;
Ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά;

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑ. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕσατε στέγης,
Ἆρ' ἐν δόμοισιν, ἢ, τὰ δεῖν' εἰργασμένη,

Μήδεια, τοῖσιν; ἢ μεθέσηκεν φυγῇ;
Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
Ἢ πλησὸν ἀρὰς σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
Ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
Ἀλλ' ὑ γὰ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω·
Κείνην μὲν, ὕς ἔδρασεν, ἕρξουσιν κακῶς·
Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
Μή μοι τὶ δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
Μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
ΧΟ. Ὦ τλῆμον, ὐκ εἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον· ὑ γὰ τύσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
ΙΑ. Τίδ' ἐσίν; ἦπυ κἀμὲ σπουδὴν θέλει;
ΧΟ. Παῖδες τεθνᾶσι, χειρὶ μητρώᾳ, σέθεν.
ΙΑ. Οἴ μοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
ΧΟ. Ὡς ὐκ ἔτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δή.
ΙΑ. Πῦ γάρ νιν ἔκτειν'; ἐντὸς, ἢ ξωθεν δόμων;
ΧΟ. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
ΙΑ. Χαλᾶτε κλῆδας, ὡς τάχισα, πρόσπολοι·
Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς· ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.
ΜΗ. Τί τάσδε κινεῖς καὶ καμοχλεύεις πύλας,
Νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
Λέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' ὐ ψαύσεις ποτε·
Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν, ἕρυμα πολεμίας χερός.
ΙΑ. Ὦ μῖσος· ὦ, μέγιστον ἐχθίστη, γύναι,

Medea, iſtis? an hinc ſe proripuit fugâ?
Oportet enim ipſam aut abſcondi ſub terrâ,
Aut attollere volatile corpus in aëris profunditatem,
Niſi regum domui det poenas.
Num confidit, cùm interfecerit principes hujus terrae,
Se poſſe impunitam aufugere ex his aedibus?
Sed non tam ipſius, quam liberorum, curam gero:
Illam enim punient *cives*, quos laeſit:
Meorum verò liberorum veni ut ſervarem vitam,
Nè aliquid mihi faciant Creontis cognati, [tam.
Vindicantes injuſtam caedem à matre *eorum* perpetra-
CHO. O infelix, neſcis quò malorum veneris,
Jaſon: nam non dixiſſes haec verba.
JA. Quid eſt? an vult etiam me occidere?
CHO. Liberi tui, manu matris, perierunt.
JA. Heu quid dicis? quam me perdidiſti mulier!
CHO. Cogita igitur tanquam de mortuis liberis tuis.
JA. Ubinam eos interfecit? intuſne, an extra domum?
CH. Aperi fores, et videbis caedem tuorum liberorum.
JA. Laxate feras, quàm celerrimè, miniſtri:
Solvite repagula; ut videam geminum malum,
Hos *liberos* interfectos, et ut illam puniam.
MED. Quid haſce moves, et vectibus removes portas,
Quaerens mortuos, et me quae *caedem* patravi?
Deſiſte ab hoc labore; ſi verò tibi me opus est,
Dic ſi quid vis: nunquam verò manu me attinges:
Talem currum Sol pater patris
Dat nobis, propugnaculum contra manum hoſtilem.
JA. O ſceleſta! ô, maximè invisa, mulier,

Diis, et mihi et universo mortalium generi!
Quae tuis liberis injicere gladium
Ausa es, quos peperisti, et me filiis orbatum perdidisti:
Et, cùm haec feceris, tamen solem aspicis,
Et terram, quae ausa es rem impiissimam.
Pereas. Ego vero nunc primum sapio, tunc non sapiens,
Cùm te, ex domo, et terrâ barbarâ,
Duxi in domum Graecam, magnum malum,
Et patris, et terrae quae te nutrivit, proditricem:
Dii verò conjecerunt in me tuum malum daemonem:
Nam, occiso jam tuo fratre, quocum simul educata es,
Conscendisti navem Argo, habentem pulchram proram.
Haec quidem sunt tua initia: inde verò nupta
Huic viro, et cùm pepereris mihi liberos,
Propter lectum et *alios* nuptias, eos perdidisti.
Nulla est Graeca mulier, quae hoc
Unquam ausa esset: prae quibus, ego te dignam duxi
Quam ducerem; connubium infestum, et mihi perni-
Leaenam, non mulierem; Tyrrhenâ [ciosum;
Scyllâ saeviorem naturam habentem.
Verùm nequaquam te plurimis conviciis
Pungerem: talis confidentia tibi innata est.
Pereas tu venefica, et caede liberorum polluta.
Me verò decet lugere meum fatum;
Qui neque novis nuptiis fruar,
Nec liberos, quos genui et educavi,
Habebo, ut alloquar vivos, sed amisi. [contrariam
MED. Profectò prolixam orationem haberem, et huic
Orationi, nisi Jupiter pater sciret

Θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει·
Ἥτις, τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ἔτλης, τεκοῦσα, κἄμ' ἅπαγδ' ἀπώλεσας·
Καὶ, ταῦτα δράσασ', ἡλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
Ὀλοὶ. Ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' ἠ φρονῶν,
Ὅτ', ἐκ δόμων, σε, βαρβάρᾳ τ' ἀπὸ χθονὸς,
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρός τε, κἠ γῆς, προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο·
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί·
Κταινοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέσιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
Ἦρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, κἠ τεκοῦσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἕκατι κἠ λέχους, σφ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν ἥτις, τοῦτ' ἄν, Ἑλληνὶς γυνὴ,
Ἔτλη πρόσθ'· ὧν γε πρόσθεν, ἠξίουν ἐγὼ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλεθρίαν τ' ἐμοὶ
Λέαιναν, ἠ γυναῖκα· τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
Ἀλλ' ἠ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
Ἐρρ' αἰσχροποιὸν, κἠ τέκνων μιαφόνε.
Ἐμοὶ δὲ, τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰκίζειν, πάρα·
Ὅς ἥτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, ὡς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
Ἔξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
ΜΗ. Ἦ μάκρ' ἄν ἐξείπειν', τοῖσδ' ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο

Οἵ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
Τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί·
Οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ', ὁ σοὶ προθεὶς γάμους,
Κρέων, ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
Πρὸς ταῦτα, κἀμὲ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ὤκησεν πέδον·
Τῆς σῆς γὰ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.
ΙΑ. Καὐτή γε λυπῇ, κἀκῶν κοινωνὸς εἶ.
ΜΗ. Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
ΙΑ. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
ΜΗ. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
ΙΑ. Οὐ τοίνυν ἡ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
ΜΗ. Ἀλλ' ὕβρις, οἵτε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
ΙΑ. Λέχους σφε κἠξίωσας ὕνεκα κλανεῖν;
ΜΗ. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
ΙΑ. Ἥ τις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐσὶν κακά.
ΜΗ. Οἶδ' οὐκ ἔτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
ΙΑ. Οἶδ' εἰσιν——οἴμοι,——σῷ κάρᾳ μιάσορες.
ΜΗ. Ἴσασιν ὅσις ἦρξε πημονῆς θεοί.
ΙΑ. Ἴσασι δῆτα σὴν ἀποπλύσον φρένα.
ΜΗ. Στυγῶ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
ΙΑ. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοί γ' ἀπαλλαγαί.
ΜΗ. Πῶς ὄν; τί δράσω; κάρτα γὰ κἀγὼ θέλω.
ΙΑ. Θάψαι νεκρούς, μοι, τόνδε, κλαύσᾳ, πάρες.
ΜΗ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
Τύμβους ἀνασπῶν. Γῇ δὲ τῇδε Σισύφου

1355 1360 1365 1370 1375 1380

Qualia beneficia à me acceperis, et quae tu viciſſim fe-
Tu verò non debebas, meo connubio contempto, [ceris.
Jucundam vitam agere, inſultans mihi;
Neque puella regia, neque, qui tibi eam in matrimo-
nium collocavit,
Creon, impunè debebat me ejicere ex hâc terrâ.
Quamobrem, ſi libet, voca me leaenam
Et Scyllam, quae in Tyrrheno ſolo habitavit:
Tuum enim, ut convenit, cor viciſſim ſauciavi.
JA. Tu quoque doles, et particeps es malorum.
M. Bene ſcito: juvat autem dolor, ſi tu me non irri-
JA. O liberi, quàm malam matrem habuiſtis! [deas.
M. O liberi, quàm, periiſtis propter patris cupiditatem.
JA. Tamen mea manus non perdidit eos.
MED. Sed injuria, et novae tuae nuptiae.
JA. An tu voluiſti propter nuptias eos occidere?
MED. An tu hoc exiguum malum eſſe putas mulieri?
J. Quae quidem modeſta ſit: tibi verò omnia ſunt mala.
MED. Sed hi ſunt mortui: hoc enim te mordebit.
JA. Iſti verò ſunt—hei mihi!—tuo capiti daemones in-
MED. Dii nôrunt quis coeperit hoc malum. [feſti.
JA. Nôrunt ſanè tuum abominabilem animum. [odi.
M. Odioſus es *mihi;* amarulentumque tuum ſermonem
JA. Et ego tuum: facilis eſt diſceſſio. [et ego cupio.
M. Quomodo igitur? Quid faciam? vehementer enim
JA. Sine me hos mortuos ſepelire, et lugere.
MED. Nequaquam; quia ego ſepeliam eos hâc manu,
Ferens in lucum Junonis deae Acraeae,
Nè quis hoſtium eos contumeliâ afficiat,
Sepulchrum revellens. In hâc porrò terrâ Siſyphi

Conſtituam praeclarum feſtum, et ſacrificia,
Deinceps, pro iſtâ impiâ caede.
Ego verò vado in terram Frechthei,
Habitatura cum Aegeo filio Pandionis. [rieris,
Tu verò, quemadmodum convenit, malus malè mo-
Percuſſus caput tuum reliquiis navis Argûs,
Ubi videris miſerum exitum mearum nuptiarum.

JA. Sed te Erinnys perdat *caeſorum* filiorum,
Caediſque vindex Juſtitia.
MED. Quis verò deus, aut daemon, audiret te
Perjurum, et deceptorem-hoſpitum?
JA. Hei hei ſceleſta, et interfectrix-liberorum!
MED. Vade domum, et ſepelias uxorem *tuam*.
JA. Vado, orbatus duobus pueris.
MED. Nondum lamentaris *ſatis*; expecta et ſenectam.
JA. O chariſſimi liberi. M. Matri quidem; tibi verò
nequaquam.
JA. Et tamen *eos* occidiſti? M. Ut tibi nocerem.
JA. Heu, heu! cupio, charum os,
Miſer ego, liberis admovere.
MED. Nunc ipſos alloqueris; nunc ſalutas;
Tunc repellens. JA. Da mihi, per deos,
Ut poſſim attingere tenerum corpus liberorum.
MED. Non licet: fruſtrà à te *haec* verba ſunt projecta.
JA. O Jupiter, audis haec, quomodo repellimur,
Et qualia patimur ab execranda,
Et interfectrice liberorum, hâc leaenâ.—
Sed, quantum ſaltem licet, et poſſum,
Haec lamentor, et concitus feror;

Σεμνὴν ἑορτὴν, ϗ τέλη, προσάψομαι,
Τολοιπὸν, ἀντὶ τῶδε δυσεβῶς φόνου.
Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὸς κακῶς,
Ἀργῶς, κάρα σὸν, λειψάνῳ, πεπληγμένος,
Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΙΑ. Ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε Δίκη.
ΜΗ. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς, ἢ δαίμων,
Τῶ ψευδόρκου, ϗ ξεναπάτα;
ΙΑ. Φεῦ, φεῦ μυσαρὰ, ϗ παιδολέτορ.
ΜΗ. Στεῖχε πρὸς οἴκους, ϗ θάπτ' ἄλοχον.
ΙΑ. Στείχω, διοσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
ΜΗ. Οὔπω θρηνεῖς· μένε ϗ γῆρας.
ΙΑ. Ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
ΙΑ. Κἄπειτ' ἔκτας; ΜΗ. Πημαίνουσα σέ.
ΙΑ. Αἲ, αἲ· φιλίου, χρῄζω, σώματος
Παίδων, ὁ τάλας, προσπλύξασθαι.
ΜΗ. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζῃ,
Τότ' ἀπωσάμενος. ΙΑ. Δός μοι, πρὸς θεῶν,
Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
ΜΗ. Οὐκ ἔσι· μάτην λόγος ἔρριπται.
ΙΑ. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμε-
σθ', οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς,
Καὶ παιδοφόνου, τῆσδε λεαίνης.—
Ἀλλ', ὁπόσον γοῦν πάρα, ϗ δύναμαι,
Τάδε θρηνῶ, κἀπιθοάζω,

Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι,
Τέκνα κλείνασ', ἀποκωλύεις
Ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς·
Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
—ΧΟ. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν ὀλύμπῳ,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί,
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

ΤΕΛΟΣ.

Obteſtans deos, quòd me
Liberos, quos necâſti, prohibes
Attingere manibus, et ſepelire mortuos;
Quos utinam ego nunquam genitos
A te perditos vidiſſem. [coelo;

—CHO. Multarum *rerum* Jupiter *eſt* diſpenſator in
Multaque praeter ſpem perficiunt Dii;
Et ſperata non fiunt;
Eorum verò quae non ſperantur Deus exitum invenit.
Talis evaſit haec res.

FINIS.

UNIVERSITY LIBRARY CAMBRIDGE